



19
62

NAŠALUČ

JULIJ



Z vseh vetrov

Uruguvaj. — Aprila je v Montevideo v Uruguvaju v južni Ameriki umrl zlatomašnik č. g. David Doktorič, rojak z Goriškega. Pred prvo svetovno vojno in po njej je deloval na več krajih kot duhovnik, bil je tajnik nadškofa dr. Sedeja in je vodil tudi Goriško zadržno zvezo. Pred fašizmom se je moral umakniti na Gorenjsko. Ko je toliko Primorcev odhajalo v južno Ameriko, se je odločil, da se jim posveti kot izseljenski duhovnik. Odpotoval je l. 1936. v Uruguvaj in se nastanil v glavnem mestu Montevideo. Tam je deloval tako kot vsi izseljenski duhovniki: kot dušni pastir, kot socialni delavec, kot kulturni buditelj v blagor neštevilnih razkropljenih rojakov in rojakinj. Bil je talentiran komponist in pesnik. Naš izseljenski list se ga kot velikega izseljenskega delavca, ki je garal v težkih razmerah daljne tujine do pozne starosti v dušno in telesno korist rojakov, s tem toplo spominja in priporoča v molitev.

Združene države. — V Chicagu deluje že dalj časa frančiškanski pater Vendelin Špendov, ki je izvrsten pevovodja, pa tudi skladatelj. Rojaki so mu priredili aprila koncert njegovih pesmi oziroma melodij, zraven pa so zapeli navzočim rojakom še nekaj drugih lepih slovenskih pesmi. — Slovenski študentje, ki študirajo na raznih višjih šolah, so se povezali v svoje društvo in so že marsikaj pomembnega naredili za rojake in za slovenski narod. Aprila so v Chicagu priredili Lipertovo duhovno igro „Mrtvaški ples“. „Bilo nam je, kot da smo v velikem mestnem gledališču“, nam pišejo. Igra je bila na veliki umetniški višini in je vsakemu gledavcu tudi v duhovnem oziru nekaj koristila. — Tudi Glasbena matica v Clevelandu je imela

prireditve, in sicer pomladanski koncert slovenskih umetnih in narodnih pesmi. — „Slovenski oder“ je teden dni kasneje podal ameriško dramo v slovenskem prevodu „Prva legija“. — Minilo je že leto dni, odkar na clevelandski radijski postaji WXEN vsak dan oddajajo eno uro v slovenščini.

Avstralija. — Zadnje časa sta umrla v tej daljni deželi: Lado Stare iz Kranja, ki zapušča ženo in dva otročiča, ter Ivan Voda iz Šiške v Ljubljani, ki zapušča ženo in odraslega sina ter dve hčeri. — Iz Pyramid Hill piše rojak Gril, da je postal čebelar. „Imam že čez 30 panjev. Čebel nisem kupil, pač pa nalovil tod okrog. Tu je neverjetno veliko „divjih“ čebel. Našel sem jih v omarah, na podstrešjih, v starem vozu, celo na straniščih. Največkrat pa so v drevesnih votlinah. Tu je krasna klima za gojenje čebel. Pašnikov ni treba najemati zanje.“ — Ogromne razdalje so razlog, da morejo naši izseljenski duhovniki tako malokdaj priti okoli slovenskih središč, čeprav so neprestano na poti. Pa tudi tam tega rojaki včasih ne razumejo in rečejo: „Le kaj smo se zamerili, da ne pridete več...“ — V Sydneyu pa so rojaki postavili „na noge“ svojo godbo. Na velikonočni ponedeljek je prvič zaigrala zbranim rojakom. Tedaj so uprizorili tudi veseloigro „Trije tički“. Imajo tudi „sobotno šolo“, ki naj bi v duhu škofa Antona Martina Slomška budila v otrocih po slovenskih družinah zavest: „Slovenec sem, Slovenec čem ostati. Slovenka sem, Slovenka čem ostati. Rodila me je slovenska mati.“

Venezuela. — Rojaki v glavnem mestu Caracas zaradi maloštevilnosti nimajo dosti skupnih prireditev. Toda materinski dan in Miklavževanje le priredijo. 27. maja so blagoslovili lepo podobo Marije Pomagaj, ki jo je naslikal slov. umetnik Pipp.

NOVE KNJIGE

PRIPOROČILA VREDNE

Kdo nam bo povedal resnico? — Knjižica za doraščajoče fante. — 64 strani.

Da boš vedela? — Knjižica za doraščajoča dekleta — 78 strani.

Fantom in dekletom, staršem in vzgojiteljem bosta ti knjižici dobrodošli. Izdalo: Marijanišče, Opčine — Trieste, Italija.

S KUPNA ZADEVA

Naloga Cerkve je nadaljevati Kristusovo poslanstvo na tem svetu.

Cerkev mora biti „luč na gori“.

Cerkev mora učiti, voditi, reševati.

Skozi dolga stoletja je Cerkev vršila to svojo nalogo. S Kristusovimi načeli je obnavljala obličje zemlje. Gradila je novo, krščansko kulturo.

Preživljala je težke čase, dobivala usodne udarce.

Nasprotniki Cerkve so že ponovno napovedali njen konec, pa so se motili.

Zginili so preganjalci, a Cerkev je ostala.

+

Kako bo pa v prihodnje?

Cerkev ima sicer božje zagotovilo, da bo trajala do konca sveta, a stiske so izredne.

Živimo namreč v času silnih precukij. Morda človeštvo od začetka sveta ni preživljalo tako usodnih časov, kot jih preživlja danes.

Celi kontinenti z ogromnim številom prebivavstva se prebujajo, zapuščajo staro ter iščejo novih potov svojemu gospodarskemu, socialnemu in duhovnemu življenju.

+

Vse je odvisno od tega, katero pot bodo zbrale te množice.

Ali bodo sledile betlehemske zvezdi, ki je po izročilu tudi zastopnike Afrike in Azije vodila k Detetu Jezusu, ali pa krvavordeči komunistični zvezdi?

Bolj kot kadarkoli želi Cerkev v tej usodni dobi biti „luč na gori“.

+

Toda to „luč“ tako bedno otemnjuje nezvestoba in razklanost kristjanov. Žalostno dejstvo je, da je krščanska vera skozi stoletja bila **vzrok razkola** med narodi, ko bi v stvari morala biti **središče ednosti**. Krščanski narodi so zaradi

svojega nekrščanskega ponašanja v pohujšanje narodom, ki so danes na usodnem razpotju. In kaj naj si preprosti Afrikanci ali Azijci mislijo, ko jim evangelij betlehemskega Deteta razlagamo na različne načine ter se jim predstavljamo kot katoličani, pravoslavni, protestanti, anglikanci, metodisti itd?

Popolnoma jasno je, da moramo napraviti red v svoji lastni hiši, preden bomo mogli uspešno učiti in voditi druge.

+

Te bridke resnice se dobro zaveda papež Janez XXIII., ko modro in pogumno vodi ladjo Kristusove Cerkve skozi viharje sodobnosti.

Papež razume, da je zedinjenje kristjanov nujnost časa. Sodobni kristjani stojimo namreč pred silnimi nalogami. Ali ni morda materialna organizacija sveta po evropskih zamislih in zapadni znatnosti nujna priprava za **duhovno zedinjenje** vsega človeštva, kar mora biti cilj prizadevanju krščanstva?

In obnova krščanskega življenja je najbolj gotova pot, ki vodi k tem ciljem.

Zato je papež sklical vesoljni cerkveni zbor, kjer bo kot naslednik apostola Petra s škofi vsega sveta obravnaval duhovne probleme sodobnosti.

+

Toda motili bi se, če bi mislili, da je vesoljni cerkveni zbor le stvar papeža in škofov. **Za ta izredni dogodek v življenju Cerkve se morajo zanimati vsi verniki in po svojih možnostih sodelovati.**

Kako?

Najprej z **molitvijo**.

Nekoč so rekli: „Pojdi na morje, pa se boš v viharju naučil moliti!“

Mi vsi danes preživljamo take

1 9 6 2

N L

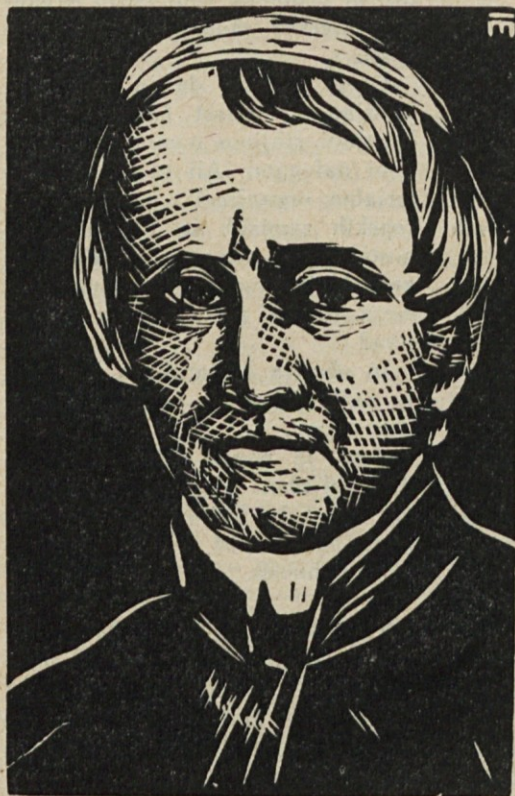
6

viharje, ko so se po človekovi krivdi, posebno po krivdi zapadnega človeka, ki je lahkomišelno spodkopal temelje svoje lastne kulture, po vseh delih sveta sprostile sile temè.

Člani cerkvenega zbora bodo skušali reševati duhovne probleme modernega sveta, ki tone v materializmu, brezboštvo in komunizmu ter ga pretresajo obupne socialne razmere. Skušali se bodo čimbolj približati evangeliju in s tem odpreti vrata, ki naj vodijo k edinstvu vseh krščanskih vernikov.

Vse to je izredno važno, a še važnejša je molitev. Gospod sam je namreč rekel: „Brez mene ne morete ničesar storiti“.

Z molitvijo torej kličimo blagoslov božji na vesoljni cerkveni zbor, ki mora kristjanom sedanjega časa dati novih pobud in



Miha Maleš:

Anton Martin Slomšek

(lesorez)

zagona pri graditvi kraljestva božjega na zemlji.

+

Toda ni mogoče na mah popraviti, kar se je rušilo skozi stoletja. Med različnimi skupinami kristjanov so nastale važne razlike v nauku, ki jih ne bo mogoče tako hitro premostiti. Vendar, če bomo še naprej **ločeni po nauku**, moremo takoj postati **ENO v ljubezni**. Kajti vsak kristjan, naj bo katoliški, pravoslavni ali protestantski, enako razume véliko Gospodovo zapoved: „Ljubite se med seboj!“

Često slišimo govoriti o verski **toleranci**. Ta izraz je napačen. Toleranca pomeni strpnost.

Od katoliške Cerkve ločenih kristjanov ne bomo samo trpeli in prenašali, kot trpimo zlo, ki ga ne moremo odstraniti, marveč bomo sledili poznanemu geslu sv. Avguština, ki pravi: „Borite se proti zmoti, a ljubite tiste, ki se motijo!“

„Ljubezen vse premaga“, je zapisal že apostol narodov sv. Pavel. Bodimo prepričani, da bo ljubezen premostila prepade med ločenimi brati.

+

Glede te točke smo kristjani različnih veroizpovedi v zadnjih letih naredili že velik napredek. Kristusovi učenci vedno globlje dojemajo najvažnejšo zapoved krščanstva.

Lani sem bil v Königsteinu na kongresu „Cerkve v stiski“. Uprava me je za prenočevanje poslala v hišo protestantske gospe, vdove po arhitektu, matere dveh otrok. Sprejeli so me zelo prijazno. Ko sem se čez nekaj dni poslavljaj, sem vprašal za račun. Pa mi je dobra gospa takole odgovorila: „Nič ne boste plačali, častiti! Sporočila sem že upravi, da brezplačno sprejemem na stanovanje enega udeleženca kongresa z željo, naj bi Bog pospešil zedinjenje vseh krščanskih Cerkva“ ...

+

Tretje pomožno sredstvo za uspeh vesoljnega cerkvenega zbora pa je naše **iskreno krščansko življenje**.

Mi moramo drugim pomagati na pravo pot tudi s svojim zgledom. Že rimski pregovor namreč pravi: „Besede mičejo, zgledi vlečejo“. In socialni apostol Berlina Karel

Sonnenschein je naglasil, da so danes ljudje že naveličani neprestano POSLUŠATI katoliške resnice. Oni hočejo te resnice VIDETI, videti v našem življenju. In neki katoliški škof je k temu preprosto, a krepko pripomnil: „Če bi vsi katoličani **katoliško** živeli, bi vsi nekatoličani postali katoličani.“

„Zgledi vlečejo!“

+

Vesoljni cerkveni zbor je, bratje in sestre, torej naša SKUPNA ZADEVA.

Stopimo tedaj v vrsto tistih, ki se zavdajo svoje krščanske dolžnosti v usodnih časih, in

MOLIMO,

LJUBIMO,

ter ZGLEDNI KATOLIČANI BODIMO!

Potem smemo upati, da bo Cerkev, „luč na gori“ v tej zgodovinski prelomnici našla možnost vliti božjo moč sv. evangelija v žile sodobne človeške družbe, v žile tiste družbe, ki se ponaša s sijajnimi uspehi v tehniki in znanosti, a nosi obenem v sebi zle posledice brezbožnih idej.

In kljub vsem težavam bo prej ali slej napočil čas, o katerem preroško govori de Maistre v „Soirées de Saint Petersburg“: „Vse kaže, da se bližamo velikemu zedinjenju. Bili smo bridko razklani, toda če so moje oči vredne predvidevati božje načrte, bili smo razklani samo zato, da bomo spet postali v resnici ENO“.

„Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo en hlev in en pastir“ (Jan 10, 16).

V-ko.

Čudna so pota . . .

Nad Berlinom je bilo spomladi leta 1945 sestreljeno ameriško letalo. Vojak Frederic Nachtigal je skočil s padalom iz letala in priletel v nemško ujetništvo. Korporal Beckmann, ki ga je zajel, je dobil namig, naj se letalca znebi, ker ni več prostora za ujetnike in tudi ne časa, da bi se z njimi ukvarjali. Korporal pa je naredil po svoje, spravil ujetnika na varno, mu prinesel hrane in mu nato pomagal pobegniti.

Pozneje je bil korporal ranjen v nogo. Rusi so se bližali in tudi njega zajeli. Po

ne vem kakšni sreči so ga pozneje izpustili in je dobil dovoljenje, da sme ostati v ruskem Berlinu. Dve leti je bil tam, nato pa je nekega dne z ženo pobegnil v zapadni Berlin. Nekaj časa je bil tam, pred tremi leti pa se je odločil za emigracijo v Združene države. Pomagal mu je pri tem tisti letalec, ki je po končani vojni šel v semenišče in je lani postal duhovnik.

Plemenito dejanje nemškega vojaka korporala je rodilo zanj in za korporala samega najlepše sadove. Tudi vojne grozote ne morejo ubiti v dušah idealov krščanske ljubezni do bližnjega.

Iz „Božje Besede“

Kaj je res?

Cerkev je že pogosto obsodila in preklela komunizem, proti kapitalizmu pa še besedice ni rekla! Torej je njegova zaveznica, drži s kapitalizmom.

Komunizem je laže presoditi in zato tudi obsoditi, ker ima natančneje določen nauk kot pa kapitalizem. Komunizem je strogo strankarsko organiziran, s svojim programom in načrti. Pri kapitalizmu je to drugače, kapitalizem je predvsem pojav, gibanje, nastojenje, napačen notranji odnos človeka do kapitala. Kot tak, v svojih koreninah, pa je bil obsojen, ko komunizma še bilo ni na svetu! Obsodil ga je Kristus v svoji priliki o bogatem oskrbniku, v zadnjih desetletjih pa večkrat in slovesno papeži. — V pekel bosta prišla kapitalist in komunista! Prvi ne zato, ker je imel preveč denarja, temveč, ker je bil lakomen, grabežljiv in oderuški. Komunista pa zato, ker je postal prav takšen, potem, ko je kapitalista odstranil! Lakomnost, grabežljivost in oderušstvo pa Cerkev, pri komerkoli se že pojavlja, obsoja, odkar je na svetu.

Cerkev je od sile bogata! Koliko bogastva je shranjenega v neštevilnih cerkvah, stolnicah, kapelah, samostanih! Kelibi, monštrance v srebru in zlatu imajo neprecenljive vrednosti. Čemu vse to, komu vse to koristi?

Počasi, prijatelj! Ali res verjameš takim pravljicam? — Zlata in srebra je v cerkvenih posodah minimalno, njih vrednost je predvsem umetniška in starinska, ne pa denarna! — Cerkve in stolnice so prav tako umetnine, ki jih, tudi če bi hotel, nikomur ne moreš prodati! Pa prodaj, če moreš, na primer kölnsko stolnico! Kdo pa jo bo kupil, ko je nje vzdrževanje predrago, tako

da mora celo država priskočiti na pomoč, da jo ohrani? Prav nič denarja ne prinaša, prav narobe, nje vzdrževanje je — finančno gledano — izguba. Naj torej pustimo, da propade, se s časom poruši? Tudi odstranjevanje ruševin stane denar! — Kdor na umetnine gleda le z denarnega stališča, je milo rečeno barbar!

Seveda ima Cerkev tudi denar. Potrebuje ga najprej za kritje lastnih potreb, ki so danes veliko večje kot za časa apostolov! Potem za plačevanje duhovnikov in cerkvenih uslužbencev, kar pa še zdaleka ne dosega vsot, ki jih izdajajo države. Cerkev potrebuje denar za šole, bogoslovna učilišča, bolnice, Caritas, otroške vrtce, cerkvene stavbe. Vse to stane denar, nihče ne more živeti samo od zraka. Kar pa zadeva cerkvena zemljišča, pa naj zadostuje primer iz Nemčije: katoliški Cerkvi pripada 240.000 hektarov, to je 1/2 odstotka celotne površine Nemčije. V privatni lastnini je 75 odstotkov, v občinski 12, ostalo pripada državi. Torej?

O globino

Londonski list Daily Mail je objavil razgovor Rhone Churchillove z Bilom Carronom, predsednikom Združenih zvez mehanikov.

Carron nikdar ne pokaže kakšne zaskrbljenosti, pravi Churchillova, dasi nosi veliko odgovornost zlasti ob številnih štrajkih. Ko ga je obiskala, nista govorila o tem, pač pa o molitvi, saj je zanj molitev prav tako dnevno opravilo kot iti na delo ali umiti zobe. Živi v globoki veri, da Bog prisluhne vsaki besedi, naj bo izgovorjena kleče ali v postelji, doma ali v cerkvi.

„Pred petimi leti je bilo okoli tri milijone delavcev na štrajku. Po dveh ali treh tednih naj bi odločili, ali še ostanemo ali se vrnemo na delo. Delavski zaupniki so bili različnih mnenj, trije za in trije proti. Tako naj bi odločil jaz.“

„Hitro sem se v svoji notranjosti obrnil k Sv. Duhu za pravo odločitev ter glasoval, da se štrajk konča. Takrat so me zelo kritizirali, zgodovina pa mi je dala prav. Zame je bil to nov dokaz, kako močna je molitev.“

Delavci, ki jih on vodi, vedo, da je človek molitve. Spoštujejo ga zato, čeprav morda

nekateri ne morejo sprejeti njegovega prepričanja o moči molitve.

„Je poseben božji dar, ki ni dan vsakemu,“ pravi Carron. „Meni ga je dal že v začetku mojega življenja, tako da se ne spomnim, kdaj sem začel moliti. Moja mati in učitelji v šoli so me učili, da naj molim za vsako stvar in ob vsaki priliki. Molil sem v šoli pred izpiti in ko sem jih izvršil, sem vedel, da jih Bogu dolgujem.“

„Ko sem začel z delom v delavskih organizacijah, sem vedno molil za uspeh in vem, da sem ga dosegel, ker je Bog tako hotel. Ko sedaj gledam na vsa leta nazaj, moram reči, da je bilo dosti uspehov in priznati moram, da sem vedno prosil Boga za pravo spoznanje in tudi druge, da so za to molili.“

„Prepričan sem, kot je rekel Tennyson, ‚več stvari se zgodi po molitvi, kot se svetu sanja.‘“

Dejstvo, da bi ob pogajanjih na drugi strani mize kdo molil za nekaj, kar bi bilo nasprotno, Carrona nič ne skrbi, saj taka vprašanja prepušča Bogu.

„Nekateri pravijo: ‚Zakaj bi molil? Saj se Bog ne more zanimati za vse naše malenkostne skrbi.‘ Temu ni tako. Kristus je rekel: ‚Iščite in boste našli.‘ Zakaj mu ne bi verjeli?“

„Prepričan sem, da Bog prisluhne najmanjši prošnji in mu je prav, ako se mu zahvalimo.“

Carron hodi redno v cerkev; ko mu čas dopušča, pa stopi tudi v samostansko tišino. Churchillova ga je vprašala, ali v tišini bolj čuti moč molitve.

„Da,“ je odgovoril. „Vem, da je Bog povsod. Čutim pa, da je osebno bolj prisoten v cerkvi in samostanu. Zato se rad pridružim menihom pri njihovih molitvah.“

„Sredi številnih skrbi ujamem trenutke in stopim v cerkev. Tam čutim božjo priučnost. Tako sem storil celo v Moskvi in v Zagrebu.“

Vendar ni važen kraj. Carron ve, da more priti v zvezo z Bogom, čeprav stoji v natrpanem vozu podzemске železnice ali pa poklekne ob postelji doma.

„Nihče v našem domu ne gre spat, da ne bi pokleknil pri postelji. Prepričani smo, da nam to pomaga, da ne zaidemo z božjih poti.“

Bo šc.

Na velikonočno nedeljo smo po sv. maši v Sterkrade v Nemčiji sekali pirhe. Zakonca Jože in Pavla Gašperlin (v narodni noši) sta jih razdelila vsem navzočim, vsakemu po enega. Pa, kako lepo so bili pobarvani! Šele sedaj boste zvedeli, da sta imeli prste vmes g. Angela Bambič in Marija Justin, obe iz Osterfelda.



Podoba škofa Antona M. Slomška

Letos mineva 100 let od smrti moža, ki je ob slovenski severni meji s svetniško gorečnostjo apostola in z bistrovidnostjo pravega krščanskega humanista ublažil naspotnja, pomiril duhove in vzpostavil lestvico vrednot. Ta mož se imenuje Anton Martin Slomšek.

Slomšek je bil rojen na meji stoletij, l. 1800., na srednji kmetiji pri Celju. Bistri fant je zbudil kaplanovo pozornost, opravil srednjo šolo v Celju, filozofijo v Ljubljani, bogoslovje v Celovcu, bil kaplan na Bizeljskem, kjer je spesnil svoje najlepše pesmi, in pri Novi Cerkvi, potem še zelo mlad bogoslovni spiritual v Celovcu, nadžupnik v Vuzenici, stolni kanonik in dva meseca celjski opat. L. 1846. je bil posvečen za lavantinskega škofa.

Slomšek je bil mehka, pesniška duša, a njegovo dušnopastirstvo in prosvetno delo dokazuje izredne organizacijske zmožnosti.

Za duhovnike je uvedel vsakoletne duhovne vaje, skrbel za redne dekanijske konference, z večino svojih duhovnikov si je dopisoval. Bogoslovce je pozdravljal: „Vi ste moje veselje“; z velikimi težavami je l. 1850 ustanovil bogoslovje pri Sv. Andražu

in ob preselitvi škofijskega sedeža v Maribor je imel največ skrbi prav z bogoslovjem.

Veliko časa in ljubezni je posvetil mladini. Bil je med največjimi vzgojitelji svoje dobe; izdal je — in deloma sam napisal — devet šolskih knjig, od katekizma do pesmarice. Njegova čitanka „Blaže in Nežica v nedeljski šoli“ pomeni novo dobo v ljudskošolski vzgoji in so jo prevedli tudi v druge jezike. Trdno se je držal naravnega pravila, da mora biti začetni pouk v materinskem jeziku in ni zato nikoli dovolil dvojezičnih katekizmov; na drugi strani pa ni pustil, da bi nemščino popolnoma odpravili iz ljudskih šol, ker je pravilno želel „mladini skozi domača vrata v sosedno hišo odpirati“.

V dušnem pastirstvu je poudarjal osebni stik s farani. Njegova vrata so bila vedno odprta in tudi sam je rad čisto po domače obiskoval svoje škofljane. Vendar pa vse to še ni dovolj za uspešno pastirstvo: treba je tudi izrednih sredstev, ki grešnika pretresejo, mlačne zganejo, dobrim vlijejo gorečnost: to so misijoni. Slomšek je z misijonskim križem v roki prehodil skoraj vso veliko škofijo. Poleg običajnih stanovskih pridig je uvedel tudi pridige za berače. Včasih

(Dalje na str. 8.)

PRVOMAJSKA PRIREDITEV SLOVENCEV V PORURJU

Bog — narod — domovina

Letošnja prvomajska prireditev Slovencev v Porurju je po svoji pestrosti in kulturnem poudarku prav gotovo preseгла vsa dosedanja srečanja slov. izseljencev in beguncev v Nemčiji. S tem so naši rojaki dokazali, da spoštujejo svoja narodna izročila in se vedno bolj vraščajo v slovensko skupnost na tujem. Prireditev je bila v dvorani Wischermann-Kröger v Osterfeldu.

Nad 500 rojakov je obiskalo prireditev

Vabilu Mladoslovencev iz Oberhausena na prireditev 1. maja se je odzvalo nad 500 rojakov. Zastopani so bili Staro-in Mladoslovenski iz vseh mest Porurja, od Moersa do Dortmundu. Večje skupine so prišle tudi iz okolice Düsseldorfa in Kölna.

Prireditev je otvoril Martin Zapotnik iz Meerbecka in med pozdravnim govorom dejal: „Vodilo vsakemu Slovincu, ki si išče kruha na tujem, naj bo: Bog, narod, domovina! Kdor se bo držal tega gesla, bo našel tudi v tujini košček domovine“.

Sodelovanje Slovencev iz Holandije in Belgije

Nastop folklorne plesne skupine iz Holandije pod vodstvom bratov Fr. i. J. Drenovec in moškega pevskega zbora „Slomšek“ iz Eisdena v Belgiji pod vodstvom Vilija Rogelj je pestrost sporeda še prav posebno poživil. Lepo izvajanje narodnih plesov in



Le sekaj, sekaj smrečico ...



Gospod Vid Justin in žena Marija na prireditvi 1. maja v Osterfeldu.

izborna petje rojakov iz Holandije in Belgije je želo priznanje vseh gostov.

Bogat in pester spored

V prvem delu prireditve so nastopili na odru:

1. Moški pevski zbor iz Oberhausena (Nemč.)
2. Moški pevski zbor iz Eisdena (Belgija)
3. Duet kitare in citer (g. Franc Kozar in hčerka Elvira iz Wesela)
4. Duet ob spremljavi harmonike (sestrici Danica in Marija Ilaš in oče Albin iz Oberhausena).
5. Duet s kitarama (Jože in Janez Potočnik iz Essena in Mettmanna)
6. Folklorna plesna skupina iz Limburga v Holandiji.
7. Solo s havajsko kitaro (g. Lednik Jožef iz Osterfelda).
8. Duet ob spremljavi klavirja (Ciril Bambič in Vid Justin, oba iz Osterfelda, pri klavirju g. Lojze Lampret iz Kölna). — (Glej slike!)

Posamezne točke programa sta povezala in predstavljala občinstvu ga. Zdenka Gregl iz Oberhausena in g. Lojze Lampret, študent glasbe iz Kölna.

Prireditev tudi filmana

Radio-televizija Köln je prireditev 1. maja tudi filmala in posnela na trak. V okviru filma „Slovenci v Porurju“ jo bo meseca julija kazala po televiziji.



Slovenski smo fantje, pri Dravci doma...



Šumijo gozdovi domači...



Triglav, moj dom...



Na Roblek bom odšel...



Terezinka zgodaj vstala...



Dekle moja, oj kod si snoč' hodila...

(O Slomšku, nadalj. s str. 5)

se jih je nabralo po 80 do 100; in ko jih je nekoč trdo prijemal in jim našteval grehe, so mu začeli groziti z berglami, a njegova dobrotta jih je kmalu razorožila in osvojila.

Slomšek je skrbel za lepoto hiše božje: v 16 letih je posvetil 20 novih ali povečanih cerkva. S prav posebno ljubeznijo pa je gojil cerkveno ljudsko petje, saj je tudi sam pesnil in skladal cerkvene pesmi. 50 let pred reformo sv. Pija X. je Slomšek v svoji škofiji iztrebil izumetničeno teatralno petje.

Z veliko vnemo je pospeševal verska društva, bratovščine, dobrodelfne družbe, pa tudi izobraževalna in prosvetna društva. A velik del svojega časa je prebil na ško-

fovskih vizitacijah, ki so zahtevale izrednih telesnih naporov, saj je moral dobršen del poti opraviti peš. Zahteval je preprosto stanovanje in skromno kosilo. Bil je dober in strog obenem, in če je bilo treba, je bil na prižnici celo tako hud, da so ljudje v cerkvi stali kot okameneli.

Prava posebnost so Slomškovi pastirski listi, zlasti za tiste čase: brez govorniškega blišča, preprosti, poučni, stvarni in jasni; kot literarna dela imajo v slovenski književnosti odlično mesto.

Slomšek je bil ves apostolski škof in njegovo škofovanje je res zlata doba v sedemstoletni zgodovini lavantinske (sedaj marijorske) škofije.

Rafko Vodeb

Pod svobodnim SONCEM

2. junija je umrl v Ljubljani v 91. letu starosti priljubljeni slovenski pisatelj Franc Saleški Finžgar. Njegovo najznamenitejše delo je „povest davnih dedov“, zgodovinski roman „Pod svobodnim soncem“. Vse, ki tega romana še niso brali, bo zanimala njegova vsebina. Tisti pa, ki so ga že brali, bodo ob naslednjih vrsticah radi obnovili v duhu to epopejo junaških dejanj slovenskih prednikov.

V 6. stoletju, ob naselitvi Slovanov na Balkanu je nekje onstran Donave gradišče Slovanov, ki jim načeljuje sivolasi starosta Svarun. V bojih z Bizantinci je izgubil devet sinov. Ostala sta mu še deseti sin Iztok in hči Ljubinica. Tokraj Donave pa stoji močno utrjen tabor Bizantincev, ki jih vodi vojskovodja Hilbudij.

Hilbudij prejme cesarjevo povelje, naj napade Slovence in se s plenom vrne v Bizanc, kajti Bizanc potrebuje denarja za zabave in veselice. Za to zve potujoči pevec Radovan in o tem obvesti Slovence, ki se na boj dobro pripravijo. Hilbudijevo vojsko pričakajo v zasedi in jo temeljito potolčejo. Sam Hilbudij pade, zadet od Iztokove puščice. V bojno opremo padlih Bizantincev preoblečeni Sloveni nato uspejo priti v bizantinski tabor, pobijejo velik del Bizantincev, a imajo tudi sami pri tem velike žrtve. Celo Iztok je ranjen, a vrač ga ozdravi.

Svarunova vojska potem z naropanim blagom priredi veliko gostovanje, pri čemer skrbi za zabavo tudi pevec in godec Radovan s plunko.

Sloveni se nato odločijo za nadaljnji pohod, pri čemer jih pa zadržujejo Anti, na severu bivajoče pleme, ki se boji bližnje zime. V tabor Slovanov prispe tudi nekaj Hunov s poglavarjem Tunjušem, podkupljencem bizantinskega cesarja. Ta zaseje spor med Svarunovci in Anti in Anti se končno vrnejo domov. Tunjuš se tudi zaljubi v Svarunovo hčer Ljubinico in jo hoče na vsak način dobiti za ženo.

Iztok je iz zadnjega bojevanja z Bizantinci spoznal, da bi bilo koristno naučiti se bizantinskega vojskovanja. Sloveni so imeli preveč žrtev. Zato sklene skrivaj oditi v Bizanc, preoblečen v popotnega pevca skupaj z Radovanom. Na dolgi in nevarni poti se z Radovanom umakneta Tunjuševi tolpi in se že mislita vrniti domov zaradi nesoglasja med rodnimi brati. Toda želja po vojnem znanju sili Iztoka dalje. Nato srečata pijanega Tunjuša, ki je bil medtem že v Bizancu in dobil od cesarja nagrado in dovoljenje za bivanje na bizantinskem ozemlju. Izvešta, da bodo Huni napadli bogatega bizantinskega trgovca Epafrodita. Zato pobegneta Hunom na dveh najboljših konjih in posvarnita trgovca, ki ju v zahvalo za to vzame s seboj v Bizanc.

To mesto, tedaj najlepše na svetu, polno bleska in bogastva, ravno pripravlja sprejem poveljniku Belizarju, zmagovalcu nad Vandali v Afriki. Slovena postaneta Epafroditova gosta in dobita vsak svojega sužnja. Kmalu spoznata pri slovesnih igrah potratnost in razuzdanost zabav željnih Bizantincev. Epafrodit kupi cesarici Teodori, nekdanji cirkuški igralki, dva para arabskih žrebcev, da bo z njima teknovala, ona pa mu pošlje svilen trak, ki si je z njim v kopeli spenjala lase. Iztoka da trgovec uvrstiti med teknovalce lokostrelce.

Ko žene Belizar premaganega kralja Vandalov v sprevedu, Bizantinci vriskajo, Iztok pa stiska zobe, ko misli, da bi prav takšna usoda doletela njegovega očeta Svaruna, če bi zmagal Hilbudij. Na tekmi s konji zmagata cesarica, na tekmi lokostrelcev pa vsi pričakujejo, da bo zmagal njen ljubljenec Azbad, poveljnik dvornih straž. Ta se je zagledal v lepo dvorjanko Ireno, kristjano, a po materi slovenskega rodu. Toda Irena Azbada zavrača, češ, da bo svojo ljubezen naklonila zmagovalcu. Azbad upa, da jo bo le dobil, toda v tekmi zmagata Iztok, preprost barbar. Še zadnje minuto pred tekmo vanje ga hoče Azbad podkupiti, če odstopi. Iztok pa ga zavrne, češ, „naprodaj nismo Sloveni nikdar“.

Epafrodit se zadovoljen vrne domov, deležen posebne cesaričine in cesarjeve pozornosti. S stavo v Iztokovo zmago je zaslužil bajne vsote denarja. Iztok je čudovito počaščen, imenovan za stotnika in Irena mu čestita v njegovem jeziku. Iztok se zaljubi vanjo, Azbada pa tare zavist. Radovan svetuje Iztoku, naj pusti Ireno, ker iz tega ne bo sreče, toda Iztok ostane v Bizancu in pevec Radovan se vrne domov sam.

Medtem pri Svarunu Tunjuš brez uspeha snubi Ljubinico in ščuva starosta na boj z Anti.

Iztok v Bizancu kmalu postane žrtev spletk ljubosumne cesarice, ki je vrgla nanj oko. Zalezuje Iztoka z Ireno in neko noč ga da vreči v ječo. Zadeti hoče tudi njegovega zaščitnika Epafrodita in doseže pri cesarju, da izda zakon o monopolu na svilo. Toda Epafrodit, opozorjen po evnuhu Spiridionu, spravi svilo na ladjo in zapove sužnju, naj zbeži s tovorom v Atene in proda svojo

svilo židovskemu trgovcu. V tem prinese pevec Radovan za Iztoka pozdrave od očeta in pove, da je Tunjuš zanetil vojno med Sloveni in Anti; sluga Spiridion pa prinese žalostno vest, da je Iztok v ječi pod carsko palačo. Irena se zateče pred dvorskim zasledovanjem k Epafroditu.

(Konec prihodnjíč)



NEMEC IZ MÜNSTRA SE UČI SLOVENŠČINE

Pred nekaj meseci je pisal Mohorjevi družbi neki Nemeč iz Westfalije, iz mesta Münstra, in jo zaprosil za Album Koroške, za Slovensko jezikovno vadnico in za Slovensko čitanko za višje šole. „Končno Vas bo gotovo zanimalo, zakaj bi se rad naučil slovenski, tega jezika, ki tu v zapadni Nemčiji ni poznan. Rad bi preživel daljše počitnice med ljudmi ob Karnijskih Alpah in Karavankah, ki so tako zanimive. Saj se srečavajo na tem prostoru kar štiri jeziki: nemški, slovenski, furlanski in italijanski. Drug razlog je ta, da v osnovi dobro obvladam skoraj vse romanske jezike, slovenskih jezikov pa ne razumem. K učenju slovenščine me vleče njeno blaglasje (blagozvočje), v čemer ima nekaj sličnega s češčino, medtem ko ruščina, hrvaščina in bolgarščina zvenijo trše, poljščina pa ima zame preveč sičnikov. — Vrh tega še prav dobro slišim od zgodnjega večera naprej in zjutraj ljubljansko radijsko postajo. Tako lahko poslušam živo govorico.“ Svoje pismo je zaključil po slovensko: „Z lepimi pozdravi! — H. R.“



POZNAŠ NAŠO DOMOVINO ?

1. Katero je staro ime za Koroško?
2. Kdaj so prišli beneški Slovenci pod italijansko državo?
3. Katera hrvaška pokrajina je tudi spadala pod Napoleonovo Ilirijo, ki je imela sedež v Ljubljani?
4. Kako se je imenoval prvi ljubljanski škof?
5. Katera slovenska kneževiča sta prva postala kristjana?

Iz domačih krajev

Slabo gospodarstvo je prekrizalo vse načrte gospodarjev komun in države. Tako je moral sam Tito v govoru v Splitu razgaltati nered in življenje nekaterih na račun skupnosti in na stroške drugih. Sedaj je zaukazano vsepovsod varčevanje. Popolnoma so prepovedali uvažati avtomobile in tudi pri drugih rečeh so strogi. Prej se je govorilo o samoupravljanju in decentralizaciji, zdaj pa bodo spet odločale centralne oblasti in gledale, da drugi ne bodo razsipali.

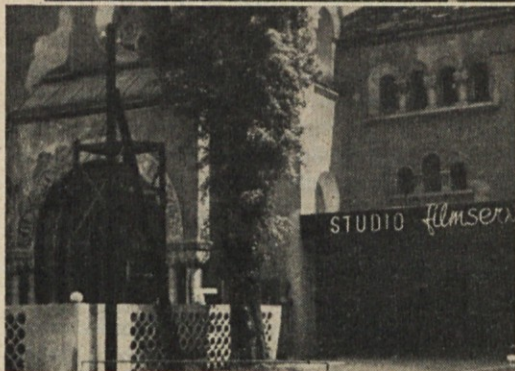
Mnogi rojaki so zelo ogorčeni zaradi visoke carine na darilne pakete. Neka siromašna gospa s kupom otrok je za paket rabljene obleke morala plačati čez 13000 dinarjev. In za paket, ki je bil vreden 5.— dolarjev, je bilo več kot 5000.— dinarjev carine. Ljudje si seveda iz takega položaja ne morejo pomagati.

V Dravljah grade novo kinodvorano. — Na Prevaljah so se odločili zgraditi garaže za avtobuse in tovorna vozila. — Aprila je za Pohorju zapadlo do 80 cm snega.

V Kranju so odprli sodoben gasilski dom. — V Piranu se je srednja in višja pomorska šola preselila v lastno novo poslopje. — V Murski Soboti je zgorelo novo skladišče (in z njim vred več ton sladkorja in dva tovorna avtomobila). — V Petišovcih so začeli zidati gasilski dom. — V Devici Mariji v Polju pri Ljubljani sta trčila dva tovorna vlaka. — V Volčji Dragi so naredili iz glinenice za opeko ribnik, po katerem se lahko vozijo tudi s čolni. — V Ilirski Bistrici so obnovili tovarno za lesovinske plošče „Lesonit“.

Od 1. sept. dalje ne bodo več veljavni bankovci za 100 dinarjev z dne 1. 5. 1946. leta. — 90 let je minilo od ustanovitve prve kmetijske šole v Mariboru. Žal deluje sedanja kmetijska šola še vedno v prostorih škofijskega semenišča, ki ga država še ni dala nazaj mariborski škofiji. Zato morajo mariborski bogoslovci študirati v Ljubljani. — 17.000 turistov je lani obiskalo znano kobilarno v Lipici na Krasu. To so bili predvsem Italijani, Nemci in Švedsi.

Na Lokah pri Zagorju so morali 1. 1956. zapreti cerkev. Zaradi rudarskih del pod



To zaobljubljeno cerkev so tisoči Slovencev s svojimi skromnimi prihranki postavili sredi Ljubljane v čast sv. Jožefu. Pred 17. leti so jo oblasti enostavno odvzele bogoslužju in izpremenile v filmsko delavnico. Spodnja slika kaže ta „kino-atelje“. Do kdaj še?

zemljo, se je namreč začela rušiti. Šele letos so mogli župljani prisostvovati blagoslovitvi novega bogoslužnega kraja. Iz prvega nadstropja župnišča so naredili lepo kapelo v čast Fatimski Materi božji.

V Gorici pod Italijo je odstopil dosedanji nadškof msgr. Ambrosi in je bil na njegovo mesto imenovan msgr. Pangrazio.

Narodni muzej v Ljubljani ima shranjeno zanimivo uro. Dali so jo odpreti in očistiti urarju Metodu Bajcu. Urar je odprl pokrovček in našel pod njim listek z obledelim pisanjem: „Osel, čemu me odpiraš! Saj me je popravil urar Alojz Žužek leta 1848. To je leto, ko smo imeli potres.“

Na veliko noč je beograjski pomožni škof

dr. Bukatko v ljubljanski stolnici slovesno izročil nadškofu Vovku „palij“, poseben trak, s katerim papež odlikuje nadškofe in metropolitane. Ta dogodek je nato proslavil z besedami: „To je zaključek ustoličenja prvega ljubljanskega nadškofa, s čimer Ljubljana kot nadškofija postane tudi cerkveno središče slovenskega naroda, njen nadškof pa do tega edinstveni položaj v vsem slovenskem narodu kot nadškof in najvišji cerkveni knez ter predstojnik vseh Slovencev v domovini pa do neke mere tudi vseh po širnem svetu. Ta dogodek pozdravljajo vsi rodovi iz davne preteklosti, odlični slovenski predniki od kneza Sama in Koclja pa prav do nas. Pozdravljajo ga tako številni rodovi duhovnikov in vernega ljudstva od naših apostolov Cirila in Metoda in njunih učencev pa prav do nas sodobnikov. Današnjega dne se veseli stari Triglav in pridružujejo se mu vsi vrhovi širom po rodni zemlji. Njemu v čast pojo vsa polja in doline slovenske zemlje, koderkoli živi slovenski narod. O tem veselju šume slapovi in žubore srebrni potoki po slovenskih gozdovih, spremljajo jih razpe-

njene reke in tiha gorska jezera. Srebrnopena Sava pa spev prenaša dalje tudi vsem bratom naše domovine. Slovesno veselje označajo glasovi zvonov od Gospe Svete in Marije Pomagaj, ljubljanske stolnice in nešteti cerkvic po vrhovih bregov in gora...“

Za narod vsak radostno se žrtvuj!

**Iz src spletimo vence majki Slavi,
iz zvestih src predragi očetnjavi
ter tiho položimo skromni dar
na Domovine naše svet oltar!**

**Čprav različna nam je pot življenja,
pa ena bodi vedno pot teženja:
da rod slovenski srečen, slavljen bode,
prosvete dan zasije in svobode.**

**Zakaj, kdor brata vidi le v pregrehi,
ne bo pomagal mu nikdar k utehi.
Zatorej, bratje, ko se poslovimo,
ljubezen, slogo večno prisezimo!**

Finžgar

Kaj je novega med nami?



V ANGLIJI

† Vinko Borovnik:

Umrli je 9. maja v bolnišnici St. James, Leeds, za možgansko kapjo. Star je bil 40 let. Na katoliško pokopališče so ga spremili 12. maja njegovi prijatelji, ki so mu položili tudi mnogo cvetja na grob. Bil je doma iz Mislinja, kjer zapušča brata in dve sestri, katerim izrekamo iskreno sožalje. R. I. P.



Slomškov dan: V nedeljo 1. julija bo praznovalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda god svojih zavetnikov v cerkvi Matere božje na Farm Street v Londonu. Za 100 letnico Slomškove smrti bo govoril p. Bassett S. J. Sv. maša bo v stari slovenščini, udeležil se je

bo tudi Apostolski delegat, nadškof O' Hara. Sv. maša na drugo nedeljo t. j. 8. julija v „Našem domu“ odpade, bo pa na drugo nedeljo 12. avgusta.

Na pot v Rim gremo 2. avgusta ob 8.45 zj. s postaje Victoria v Londonu v posebnem vlaku. Udeleženci bodo predhodno prejeli posebna navodila.

Poroka: Pri Sv. Ani v Keighleyu sta se 19. maja poročila Ivanka Mahne in Rudolf Zajc. Čestitamo.

Krsti: V župnijski cerkvi v Worthingu je bila krščena 5. maja Antonieta Stankovič. — V cerkvi Kristusa Kralja Burnley 6. maja Ana Marija Wahler. — V cerkvi Matere božje Haslingden pa 19. maja Marta Grčar. — Mnogo zdravja in sreče!

Preselitve: V Avstralijo so v aprilu odšli Badavnikovi iz Stainfortha pri Doncastru. — V Avstrijo pa Koflerjevi in Ritzovi iz Keighleya.

Blagoslovi domov: V Glasshoughtonu pri Castlefordu je bil blagoslovljen Grumov dom.

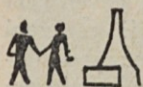


Novakova
Alison
in Štefan
iz
Nuneatona
v Angliji

Materinske dneve smo lepo praznovali. 25. marca so otroci v Bedfordu priredili materam zelo lepo in pristržno prireditve, ki jo je deloma prenašal tudi radio. Še odrasli so dodali igro o materi. — V Rochdale smo združili materinsko proslavo z veliko nočjo, ko so na veliko nedeljo otroci v šoli Beechwood pokazali mamicam, kaj so se že naučili v šoli. V maju je potem proslava odpadla, bilo pa je tudi zelo mrzlo, da je bilo oddaljenim težko priti. — V London so prišli otroci iz Bedforda za žegnanje ter nastopili v lepi otroški prireditvi, zaigrala pa

je na piščal tudi Pleničarjeva Marjanica. — Lepo je bilo, moremo reči, na vseh teh prireditvah.

Obisk: Tudi letos nas bo obiskal č. g. Bogdan Makovec iz Rima ter bo ostal tu na počitnicah. Mudil se bo v Sacred Heart Convent, 40. William Street, Rochdale, Lancs.



V BELGIJI

Liège—Limburg

V lepem številu so se rojaki iz Eisdena skozi ves majnik udeleževali šmarnic. To je ena najsvetlejših točk v življenju naše skupnosti.

Zadnjo nedeljo v majniku smo se nekateri Slovenci iz belg. Limburga udeležili vseslovenskega romanja k brezjanski Mariji Pomagaj v Heerlenu na Nizozemskem. Skupina iz Genka si je spotoma ogledala zanimivosti Valkenburga.

Moški zbor iz Eisdena je pod vodstvom g. Viliija Rogelj iz prijaznosti naštudiral nekaj ukrajinskih pesmi in na prireditvi Ukrajincev doživel izredno pohvalo.

Prvo nedeljo v juniju je društvo „Slomšek“ iz Eisdena nastopilo z lepim družabnim večerom. Na sporedu je bila ljudska igra „Slaba vest“ in narodne pesmi moškega zbora. Rojaki, ki so prihiteli iz Nizozemske, Charleroi, Genka in bližnje okolice, so z navdušenim ploskanjem nagradili igralce in

IZ ANGLIJE VAS POZDRAVLJAJO:



Štirje Sajatovi fantje iz Hartshilla pri Nuneatonu. Janez, Lojzek, David in Andrej (sl. 1 in 2) — Tušarjeva Lidija iz Londona (sl. 3).



To so igralci Dramatskega odseka iz Charleroi v Belgiji, ki so uprizorili 23. aprila v Gilly veseloigro „GLAVNI DOBITEK“. — Od leve na desno: gdč. Marija Pirnat, g. Vili Kotnik, ga. Ivanka Janežič, g. Franc Plešnik, gospod FRANC RUŠT (sedi v sredi), g. Ivan Omerzu, ga. Štefka Kranjc in ga. Klara Plešnik.

pevce. Večer je potekel v prijetno domačem vzdušju. Izredno lepa udeležba pa je prirediteljem dala poguma za delo v prihodnosti.

V Zwartbergu je rojak g. Jože Cotar popeljal pred oltar nevesto gdč. Marijo Novak iz ugledne slovenske družine. V Vuchtu pa je bivša učenka slovenske šole gdč. Marija Javornik sklenila zakonsko zvezo z g. Jean Cremers. — Obema mladima paroma toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

Družino g. Komaca v Bruslju, kjer se je lani smrtno ponesrečil enoletni sinček, ljubki Jean-Marie, je Stvarnik potolažil z novim fantkom, ki je pri krstu dobil ime Jean-Philippe. V Leutu se je v družini našega zvestega pevca g. Franca Mrak rodila hčerka, ki ji pravijo Anne Marie. — Čestitamo sreči obeh mladih ognjišč!

Naši bolniki: G. Jože Krese iz Eisdena se je težko ranil pri urejevanju svojega stanovanja. Mala Jožica Pušnik iz Zwartberga si je na kolesu zlomila nogo. Zdravniško pomoč v bolnici sta iskala g. Ferdinand Korošec in g. Maks Hribernik, oba iz Zwartberga. Težko je bil bolan g. Peter Janež iz Zwartberga. Dolge tedne je bila v bolnici ga. Marin-Meško. Resno je bolna ga. Blatnik iz Zutendaala. V bolnišnici je bil g. Stanko Zlajpah iz Vuchta. Ge. Mili Korelc se je zdravje obrnilo na bolje. — Našim bolnikom velja naš posebni pozdrav!

Naši pokojni: V Eisdenu je dotrpela mlada družinska mati ga. Olga Herfs, rojena Marolt. Zapušča hčerko, moža, očeta in dva brata. V Opgrimbe pa smo spremljali k zadnjemu počitku vrlo mater go.

Kristino Klenovšek. Zapušča hčerki in vnuki. — Obe blagi pokojnici naj počivata v miru! Preostalim izrekamo toplo sožalje.

Charleroi — Mons

Tudi letos smo imeli v okolici Charleroi že tradicionalno „Slovensko prireditev“, in sicer na velikonočni ponedeljek, dne 23. 4. v dvorani Familia v Gilly. Tudi letos se je dvorana napolnila. Prišli so ne le rojaki iz bližnje okolice, temveč tudi iz Eisdena in iz Borinaže.

Pevski zbor „Jadran“ iz Charleroi nam je zapel venček slovenskih narodnih pesmi pod vodstvom Ivana Kodeha. Nato je kar sedem naših najmlajših nastopilo z deklamacijami in petjem: Živka Tome, Julka Rušt, Danilo Rušt, Jožica Centa, Mirica Kodeh in Bizjakova Erika in Jože. — Glavna točka programa je bila veseloigra v treh dejanjih: „Glavni dobitek“, ki jo je režiral g. Ivan Kodeh. Vsi igralci so se dobro odrezali, zlasti pa ga. Ivanka Janežič, ki je s svojo vlogo vaške branjevke Marjete vse spravila v smeh. Glavno vlogo, profesorja Brvarja, je imel g. Franc Rušt iz Gilly, ki je s svojim nastopom pokazal, da je tudi izvrsten gledališki igralec. Vsem je igra ugajala in naš Dramatski odsek, ki je igro priredil, je že dobil ponudbo, da jo ponovi v Eisdenu v okviru Društva „Slomšek“ meseca novembra.

Vsem, ki so kakorkoli pomagali k res lepo uspeli prireditvi, iskrena zahvala vseh navzočih, ki so res okusili ob domači besedi in pesmi, košček domovine v tujini.

V nedeljo, 13. maja smo imeli vsakoletne

„slovenske šmarnice“ pri Fatimski Mariji v Pironchamps. Dasi ni bilo lepega vremena, se je zbralo še kar lepo število rojakov iz okolice Charleroi.

V zadnjih mesecih je **zbolelo** več rojakov. V začetku maja je odšel v bolnišnico St. Joseph v Gilly g. Franc Fabčič in se podvrigel lažji operaciji. Sedaj je zopet doma. — Tudi go. Kotnikovo iz Docherie so morali odpeljati v bolnico in operirati na slepiču 12. maja. — Zbolela je tudi ga. Trinkhaus-Vidgej iz Jumet. Oslabelo ji je srce. Zdravi se v Hôpital Civil v Jumet. — Dalj časa se že zdravi v bolnišnici St. Joseph v Monsu, ga. Slavica Kokalj iz Ghlina. Želimo, da bi kmalu okrevala.

Ob zaključku našega lista je dospela vest o smrti upokojenega rudarja g. Viktorja **Goljevščeka** iz Gilly, dne 9. junija. Naj počiva v miru!

Obvestilo: Vse rojake širom zapadne Belgije vabimo, da se udeleže romanja k Lurški Materi božji v Quaregnon, ki bo v nedeljo, 8. julija.

V FRANCII

Pas-de-Calais

Zadnja nedelja v maju je zbrala rojake iz Pas-de-Calais v Bruay k proslavi 35-letnice pevskega zbora in proslavi materinskega dne. Med nas je prišel iz Pariza č. g. Nace Čretnik, direktor slovenskih misij v Franciji in opravil sv. mašo, katere so se udeležili tudi Poljaki in ostale skupine društev sv. Barbare in živega rožnega venca z zastavami. Popoldne je bila slavnostna akademija, katero sta organizirala g. Ivan Kolenc in g. Jože Potisek. Ta je v odsotnosti g. Franceta Pera vodil zbor. Sodeloval je tudi poljski orkester Iskra pod vodstvom g. Potiska. Pevskemu zboru iz Bruay naše čestitke!



Od leve na desno: Ivan Urek, Jakob Kotar in Kristina Mustar iz Noyelles (o kateri smo poročali v prejšnji številki).

Sestri
Kolenca
iz Bruay
v Franciji
vam je po
njunem
ljubkem
nastopu v
Habster-
dicku
„ujel“
fotograf
za spomin



Dramatski odsek iz Bruay je za prvi maj z uspehom gostoval v Habsterdicku v igro „Črni križ v gozdu“.

Za vnebohod 31. maja sta opravila slovesno sv. obhajilo v Bruay Stanislav Gregorčič in Bernard Ilas. — V Liévinu je bila na binkošti pri slovesnem sv. obhajilu Ana Marija Poglajen. — Isti dan 10. maja je bila v Méricourt-Mines podobna slovesnost, ki so se je udeležili: Jacques Louis Grohar, Milan Kotar, Alojz Kurent, Henri Lozovski, Marcel Martinčič, Danielle Kurent, Eveline Lecocq, Josette Meršak, Ivette Meršak, Monelle Rabovs, Gabrielle Vresk, Ana Marija Zorko. Na pomoč za to priliko je prišel č. g. Lavrič Ciril iz Pariza.

Zakrament sv. zakona sta 10. 5. prejela v Méricourt-Mines Edit Kurent in Jean Jędraszcyk. — 5. 5. sta se poročila tudi Vitko Ilič in Rozalija Tomanovski.

Krsti so bili: 10. maja v Méricourt-Mines Edit Kurent; 26. maja v bolnici Lens Yves Lapornik, sin Jožefa in Ginette Lendent; 2. junija v Amentières Veronique Anne Marie Bizjak, sin Jožefa in Ane Maučec.

11. maja je po krajši boleznii na posledicah

Naši umrli
iz Pas-de-Calais
v Franciji:

operacije umrl v bolnici v Lille Jakob **Kotar**, katerega je spremilo na zadnjo pot veliko število rojakov iz Wingles in Meurchin 15. maja. Rojen je bil pred 70. leti v Raki na Dolenjskem. Ženi Zofiji in sorodnikom naše sožalje! Pokojni je bil zvest naročnik „Naše luči“ in jo je z veseljem prebiral. Naj počiva v miru! — 23. maja smo spremili k zadnjemu počitku na pokopališče Avion Ivana **Ureka**, ki je preživel svoja zadnja leta pri svoji hčerki Hildegardi v Noyelles-s-Lens. Pokojni je bil rojen pred 82. leti v Zdolah pri Rajhenburgu in bil v Franciji že od 1925. Bil je med ustanovitelji orkestra „Les Cols Bleus Avionnais“. Bil je tihega, lepega značaja in ves čas vnet član Društva sv. Barbare. Za njim žalujejo: hči Hildegarda in sinovi Ivan, Jožef in Viljem z družinami. Naj se odpočije v Gospodu!

Med počitnicami bo služba božja le na sledeče nedelje. V Bruay: 1. julija in 12. avgusta. — V Liévinu: 1. in 8. julija, in 12. avgusta. V Mericourt-Mines: 1. in 8. julija in



Krst Yves Lapornika v Pas-de-Calais v Franciji

12. avgusta. Na Lorettu bo za vse rojake romanje in sv. maša 15. avgusta.

Romanja in izletii med počitnicami: 14. 15. in 16. julija v Lisieux in Mont St. Michel, 22. julija Bonsecours v Belgiji, 15. avgusta Loretto, 2 — 8. avgusta Rim. — Vabimo rojake, naj pohitijo s prijavami.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo popoldne v kapeli **Montcheuil**, 35 rue de Sèvres, Paris 6^o, métro: Sèvres-Babylone.

V juliju in avgustu (sv. maša bo tudi na praznik Marijinega Vnebovzvetja 15. 8.) bo sveta maša ob **šestih popoldne**, sicer ob **petih**.

Pisarna Slovenske katoliške misije je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne, 7 rue Gutenberg (pritličje, levo), Pariz 15^o, métro **Charles-Michels**, telefon: BLOmet 89-93. Kdor želi priti kak drug. dan, naj piše ali obvesti telefonsko.

Krst: 20. maja je bil krščen Stanislav Uljan, sin Stanislava iz Zabič pri Podgrajah in Marije, roj. Topličanec, iz Hotize.

Emigracija: v Združene države so odšli: Julijan Bremec iz Dolenje Tribuše z ženo Anico Slak iz Brežic in sinkom Florjanom; Franc Klobučar iz Verduna pri Stopičah z ženo Frančiško Brudar iz Malega Mraševa pri Leskovcu (Krško) ter Rozalija Hozjan iz Kapce pri Lendavi. Vsem želimo obilo sreče v novi deželi!

V domovini je Ferdinand Bremec izgubil svojega očeta Cirila (Sele pri Podmelcu); Viktorju Slanderju je v Grajski vasi 9. aprila umrla mati Marija, Terezija Žalik pa je v Ižakovcih izgubila 23. 4. svojo mater Baro. Vsem svojcem naše iskreno sožalje.

LOIRE. — 18. maja so položili k večnemu počitku v Chambon-Feugerolles ob lepi udeležbi sorojakov Edija Zagužan, ki se je kot električar smrtno ponesrečil 8. 5. v Parizu. Pokojni je bil star 31 let, rojen je bil v La Machine. Vsem sorodnikom sožalje ob težki izgubi!

LOIRET. — V zadnjem času sta dva rojaka v Loiret srečala Abrahama (če bi kdo ne vedel, kaj to pomeni, naj pogleda v sveto pismo, kjer bo v Janezovem evangeliju 8, 57 našel razloženo!). Gospod Ivan Žekš ki je doma iz Šalamencev, stanuje pa v Gidy, je 10. 5. praznoval svojo petdesetletnico, 21. 6. pa jo je praznoval g. Casar Ivan iz Bucy-le-Roi. Naj bi oba zdrava in vesela obhajala še mnogo, mnogo obletnic!

2. junija sta si v cerkvi v Chilleurs-aux-Bois obljubila zvestobo Štefan Bohnec, doma iz Srednje Bistrice, in Marija Hajdinjak iz Hotize. Poročne obrede je opravil g. Čretnik, sv. mašo pa je daroval gospod Flis. Novoporočencema želimo lepo in srečno življenjsko pot.

Huda nesreča je zadelo Makovčevo družino iz Oussoy-en



-Gatinais. Jožef Makovec, rojen 1. 1917 v Sodiščincih, se je smrtno ponesrečil s traktorjem, ko se je 21. 5. vračal zvečer z dela. Pokopan je bil 24. 5. Njegovi ženi Ani, roj. Arvaj (iz Beltincev) in hčerki Danici naše iskreno sožalje.

SVETA MAŠA ZA SLOVENCE BO V NEDELJO 8. JULIJA OB POL DESETIH DOPOLDNE V ŽUPNI CERKVI V OUSSOY-ENGATINAIS.

LA MACHINE (Nièvre). — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo 15. julija ob 11,15 v župni cerkvi. Vsi prijazno vabljeni! Sveta maša bo darovana za pokojne Rebernikove. —14. 5. se je poročila Bernardka Vrečko z Danijelom Lacroix. Obilo sreče!

NORMANDIJA. — Slovenci smo se zbrali pri sv. maši na velikonočni ponedeljek in



Veronika Gabor iz Normandije v Franciji po krstu v družbi botrov in staršev

smo krstili ob tej priliki Veroniko Gabor, hčerko Stanislava in Fride Gabor.

AISNE. — 12. maja se je v župni cerkvi Missy-les-Pierrepont poročila Katarina Mujdrica iz Prekmurja, za svojega življenjskega druga je vzela Marcela Louisa Carlier. Vse najboljše!

CREUSE. — V nedeljo 3. junija smo imeli sveto mašo v Clugnat, bila je darovana za pokojno Marijo Ošljaj (mater gdč. Marije



Ošljaj iz St. Domet), katera je umrla 11. 11. v Filovcih.

INDRE. — 12. maja je v St. Gauthier č. g. Čretnik iz Pariza poročil Stanislava Gerič iz Hotize in Marijo Mertik iz Odrancev. Mladoporočencema želimo obilo sreče.

PUY-DE-DOME. — **La Combelle** — 31. 3. se je poročil Jože Kočnar z Michèle Meringal. Mnogo sreče! — 21. 3. je umrl Franc Jerman, rojen 1907. v Dolnjem Jezeru pri Cerknicu. V Franciji je bil 32 let in že več let je bolehal na rudarski bolezn. Ženi Mariji, sinu Robertu in vsem sorodnikom izrekamo svoje sožalje.

Issoire. — 24. 4. je težka preizkušnja zadela Jesenškovo družino. Med tem, ko je bil sin Jože v bolnici v Parizu, je v bolnici v Issoire umrl njegov oče Jožef Jesenšek. Star je bil 65 let in je bil v Franciji od l. 1924.

Rudarska bolezen je tudi njega iztrgala težko prizadetim svojcem. Ob številni udeležbi rojakov ga je 27. 4. č. g. Čretnik iz Pariza pokopal v Vergongheonu, kjer že Jesenškova žena čaka vstajenja. Sožalujemo z vsemi sorodniki, zlasti s sinom Jožetom in njegovo ženo Martino. Sin Jože se je medtem po operaciji že vrnil domov in mu iz srca želimo, da bi se njegovo zdravje čimprej zopet vrnilo.

LYON (Rhône). — Družino Humar (oče Rafael je iz Kala nad Kanalom, mati Jožica pa iz Ljubljane) je razveselil v mesecu marcu mali Viktor.

Od začetka maja je v Lyonu hrvaški duhovnik in ima vsako nedeljo sveto mašo za Slovence in Hrvate v kapeli 92 rue Créqui, ob enajstih pri sestrah. Prijazno vabljeni!

NICE. — Prihodnjic poročamo o veselem dogodku naše skupnosti.

Veseli svatje v St. Gauthier (Indre) na Francoskem.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

V zadnjem času so mnogi rojaki prišli vprašat, ali je „Naša luč“ že prišla. Povedal sem jim, da meseca junija in avgusta ne izide. Vesel pa sem bil, da se tako zanimajo za naš izseljenski list, katerega mnogi komaj čakajo.

Ko odpiram knjige krstov, porok, pogrebov, ugotavljam:

Trije krsti so pripravljeni, imena objavimo prihodnjič. — 6 rojakov je ta čas sklenilo **sv. zakon** v cerkvi z domačini. Naša cerkvena pevka Helena **Tončič** pa je stopila pred oltar s slovenskim fantom Danilom **Sivec** dne 12. maja v Merlebachu. Ker je služila v župnišču, je bilo lepo, da je bil pri poroki navzoč tudi g. kanonik Encklé s sorodniki. Ker bosta dobila stanovanje v oddaljeni koloniji, se bo število naših pevk in pevcev, ki so šli daleč proč stanovat, pomnožilo na 21. Vedno bomo veseli, kadar nam bodo prišli pomagat. Želimo pa tema in vsem ostalim, da bi tudi doma prepevali lepe cerkvene pesmi! Vso srečo v življenju!

Srečo in trdno zdravje želimo tudi rojakinji Elizabeti **Jager**, ki se je cerkveno poročila 25. maja z domačinom Josephom **Zapp**.

Dva rojaka sta nas v tem času zapustila za vedno. **Ivan Korošec** je po težkih bolečinah umrl 4. maja v bolnici Creutzwald. Motorno kolo ga je zadelo ob strani ceste, da se je 48 let star moral že posloviti od svoje drage matere-vdove in svojih sester. Bil je cerkveno pokopan 7. maja v Creutzwald. — 25. maja pa je sedečo na postelji nenadoma zadela možganska kap 60 letno mater **Amalijo Trefalt**, roj. Selič, v Habsterdicku, cerkveno pokopano 28. 5. v Stiring-Wendel. — Obema umrlima želimo večni pokoj, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje! Ob tem ponavljamo: Kadar je kdo izmed rojakov tako bolan, da pokličete zdravnika, obvestite tudi duhovnika, da mu prinese miru Kristusovega, katerega svet ne more dati!

Oznanilna knjiga iz zadnjega časa veliko pove: **Veliko noč** smo praznovali prav lepo. V Merlebachu kot po vseh kolonijah so mnogi rojaki pokleknili k spovednici in obhajilni mizi, 24 bolehnih jih je bilo spovedanih doma, lepe velikonočne pesmi so donele po tukajšnjih cerkvah in vzbujale domače spomine rojakom, domačinom pa



Zinka in Silva Kosi iz Lyona v Franciji sta bili 20. 5. pri slovesnem obhajilu.

občudovanje. V Merlebachu so poleg naših pesmi zadoneli slovesno deli slavne Haendelove sv. maše pod izbornim vodstvom našega cerkvenega dirigenta g. Emila Šinkovec. Njemu in celotnemu zboru naša iskrena zahvala! V večkrat težko družinsko življenje je posijalo sonce veselja v spominu na lepo bogoslužje in krasno petje! Obenem se zahvaljujemo našemu g. župniku Dejaku iz Aumetza za vso pomoč.

Za 1. majnik — romanje k Materi božji z Brezij v Habsterdick je lepo uspelo. Rojaki so z veseljem sprejeli 14 slovenskih duhovnikov, ki so z naših dežel prihitali med nas. Rojaki in drugi narodi so se veselili te lepe povezanosti naših duhovnikov s svojim ljudstvom. Pri lepo okrašenem Marijinem oltarju, so se vrstile sv. maše do opoldne, po spovednicah se je delil mir dušam in božji blagoslov. Razdeljenih je bilo okrog 200 sv. obhajil. Bog nam je dal lepo vreme in veliko udeležbo. 820 podobice brezjanske Matere božje je bilo razdeljenih. V srca romarjev so segale lepe pridige (č. g. Čretnika iz Pariza, č. g. dr. Robiča, direktorja slov. izseljencev v Rimu, ki je z dovoljenjem sv. očeta podelil po pridigi papeški blagoslov, g. dr. Zdešarja iz Münchena). Beseda božja je v srcih rodila še večji sad, ker so romarji slišali lepo petje (pri slovesni maši: cerkveni zbor iz Merlebacha, ob 11. uri naše pevke in pevci iz Habsterdicka in nato iz Creutzwalda). Pete litanije Matere božje so pri „šmarnicah“ marsikomu pri-

vabile solze v oči. Nato smo pričakali še prevzviš. g. škofa msgr. Rupp, škofa izseljencev iz Pariza. S prisrčnimi besedami je zaključil ta lepi dan 1. majnika pri Mariji. Več sto ljudi je nato pohitelo v dvorano Zipp, kjer so rojaki iz Pas-de-Calais izborno igrali globoko v življenje segajočo igro „Črni križ v gozdu“. Vse se je tako hitro vrstilo, da se g. Kavalarju in dobrim igralcem nismo imeli časa zahvaliti. Zato se jim tu iz srca zahvaljujemo! — Potem smo pa spet pozdravili brate in sestre, znance in prijatelje iz Pas-de-Calais, iz Aumetza, Tucquegnieux, Piennes, Algrange, Florange in okolice, iz Nancy, Metz in vseh naših kolonij okoli Merlebacha. Na svidenje prihodnje leto!

Še nekaj drugih naših slovesnosti: Najprej veseli dnevi praznovanja rojstnega dne in godu izseljenskega duhovnika v Merlebachu (cerkveni zbor) v Habsterdicku, Creutzwaldu in celo v Aumetzu in okolici. Vsem cerkvenim zborom in posameznikom-dobrotnikom, ki so pokazali, da razumejo težko delo izseljenskega duhovnika — prisrčna zahvala! — Nato sporočamo še o enem slavju. V nedeljo, 20. maja, se je zbralo čez 100 rojakov iz Creutzwalda in okolice pri Materi božji Fatimski v novi cerkvi v Creutzwaldu pri prvih šmarnicah tamkaj. Kljub nestanovitnemu vremenu je bilo naše srce veselo ob lepem petju: Petje cerkvenega zbora iz Creutzwalda je lepo uspelo! Ljubzen do Marije se je ponovno pomnožila. Po zgledu naših rojakov skušajo tudi domačini in drugi narodi poživiti službo božjo. Rojaki, pojte doma, pojte v cerkvi, pojte povsod. Naša slovenska pesem naj odmeva v dolinah in med griči tudi v tujini! Vsa čast pevcem in pevkam v Creutzwaldu in onim v Cité Jeanne d'Arc! — Vaš misijonski slovenski župnik Stanko iz Merlebacha.

Ob Luksemburgu

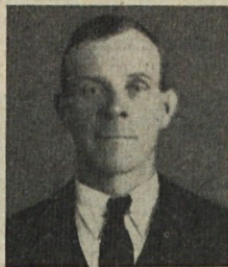
Tucquegnieux-Marine. — Do zadnjega smo upali, da bo ozdravela, toda končne operacije dobra **Repovževa** gospa ni prenesla. Ravno na veliki petek jo je pokopal naš izseljenski duhovnik in se v ganljivih besedah poslovil od nje. Zapušča moža in tri otroke, ki so vsi poročeni; četrti je umrl, ko je bil 24 let star. Pokojna je bila doma iz Korit pri Dobrničju na Dolenjskem, kjer je zagledala pomladansko sonce prvega maja leta 1900. Nič čudnega, da je vsako leto ta dan rada romala z nami v Habsterdick. Bog ji daj plačilo, ki si ga je s trdim življenjem in

težkim trpljenjem zaslužila, možu in otrokom pa naj velja naše sožalje. — Prvi maj je za nami. Lepo vreme je končno izvabilo v Habsterdick še tiste, ki bi se vsled rahlega zdravja ne upali na pot. Veseli smo bili v avtobusu, še bolj pa pri brezjanski Materi Božji. Hvaležni smo vsem, ki so se trudili za ta dan, posebno pevskim zborom iz Merlebacha in Pas-de-Calais, kakor tudi igralcem iz Bruaya, ki so nas s tako lepo igro dvignili iz našega enoličnega vsakdanjega življenja. Idealizem slovenskega naroda je res velik, neuničljiv, trajen in neizčrpen. — J. J.

O smrtih smo že navajeni poročati. Redkokdaj se zgodi, da bi katere ne omenili. Tudi v teh zadnjih mesecih ni prizanašala. 18. aprila je umrla v Tucquegnieux Ana Repovž, ki so jo po operaciji v Nancyju prepeljali domov, kjer je prejela še zakramente za umirajočo. Pokopali smo jo v Girumontu. na veliki petek; ni bilo zvonjenja, tudi sv. maše ni bilo, a smo bili prav zato še bolj ganjeni in je bila naša molitev še bolj goreča. Naše sožalje možu in sorodnikom!

26. aprila pa se je poslovil od nas in tega sveta Ignacij Velikonja iz Algrange-a, star skoraj 78 let. Rojen na Primorskem 10. 7. 1884. je prišel v te kraje že l. 1909. Od tu je moral iti v prvo vojsko in se boriti za cesarja Franca Jožefa. Delal je v več rudnikih in prejel več častnih medalj. Vseskozi je bil naročnik „Naše luči“. Dokler je mogel iti, je redno prihajal k naši sv. maši z veseljem in med prvimi. Nikdar je ni zamudil. V tem nam je resnično v zgled. Za dobro stvar je rad pomagal, zato je bil v okolici priljubljen in poznan. Iskreno sožalje ženi, vdovi, hčerki in sorodnikom!

Nepričakovano in nenavadno je 17. 5. umrl v Hettange-Grande Janez Brezovšček,



Pokojna Ana Repovž, roj. Dlakovec iz Tucquegnieux in rajni Ignacij Velikonja iz Algrange-a, oba umrla v Franciji.

Tudi po Bavarskem rastejo slovenski domovi. Ta ali oni rojak si je s trdim prisluzkom in delom postavil sebi in družini hišico. Ni lahko šlo, a šlo je, z zupanjem vase in Boga. — Slika nam kaže hišo družine Groboljšek v Sillersdorfu pri Freilassingu.



star 61 let, doma s Primorskega. V rudniku je bil potolčen pred nekaj leti na glavi. Od tedaj naprej je bil molčeč in nič kaj pravi. Zdaj so ga našli obešenega. Sožalje izrekamo ženi in sinu.

Bolniki: V prvih dneh maja je bil v Eschu operiran na želodcu Franc Jereb iz Audun-le-Tiche-a; operacijo je, hvala Bogu, dobro prestal. Ponovno je moral v bolnico v Nancy g. Selšek iz Tucquegnieux. V bolnico je moral tudi g. Drač iz St. Marie-aux-Clânes.

Majnik smo začeli z lepim tradicionalnim romanjem k Mariji v Habsterdick. Avtobusi so bili polni kot menda še nikoli in zadovoljstvo veliko pri vseh. Marija vabi, da bi nam le njena vabila prišla do srca in nas vodila k bolj živi veri. Če bi se jih drugo leto prijavilo še več, nič ne dé, bomo pa naročili še en avtobus več.



V NEMČIJI

Bavarska

Za romanje v Rim se je v Münchenu javilo 9 rojakov. Obisk večnega mesta in avdienca pri sv. očetu bo zanje prav gotovo najlepši dogodek tega leta. Upajmo, da nam bodo po romanju kaj povedali, kako jim je šlo in kaj vse so doživeli!

Delna kap je zadela slovenskega rojaka g. dr. Otmarja Pirkmajer, tako da so ga morali prepeljati v bolnico. Želimo mu skorajšnjega okrevanja!

Družini Pavla in Ute Orehek v Freilassingu se je rodila prvorojenka Regina, 30. aprila. Prav tako v Freilassingu, a teden dni pozneje, 7. maja, je družino Jankota in Francke Rojs razveselil mali Erih, četrti fantek. To bodo Mirko, Marjan, Srečko in Erih zapeli, ko bodo veliki! Seveda bodo prej še nekaj hlač potrgali... Staršem in botrom iskreno čestitamo.

Na binkoštni ponedeljek smo Slovenci na Bavarskem poromali k Materi božji v Altötting. Zbralo se je lepo število rojakov, 63 nas je bilo. Po dopoldanski maši v božjepotni kapelici smo imeli kosilo, nato pa pete litanije. — To je bilo po dolgem času zopet prvo romanje Slovencev na Bavarskem. Mariji smo se zahvalili, jo počastili in se priporočili za naprej. Skupno ljudsko petje, zlasti litanij, je ganilo ne le rojake, temveč tudi nemške romarje.

Baden — Württemberg

V naši obširni pokrajini se odpirajo delu katoliške misije vedno nove naloge. Število Slovencev se silno hitro dviga: V maju je bilo mogoče v treh novih krajih imeti prvič sv. mašo: v Welzheimu in Nagoldu na praznik Vnebohoda, v Geislingenu pa v nedeljo pozneje. Povsod jih je nekaj prejelo tudi sv. zakramente. Za življenje po veri je prejemanje zakramentov nad vse važno.

Pred dvema letoma je naša narodnostna skupina štela skoraj samo fante; dekleta so bila prave izjeme. Sedaj pa tudi njihovo število narašča, v prid cerkvenemu petju in nastajanju čistokrvnih slovenskih družin.



Naši fantje in moške so se zbrali k sv. maši v Kemp-tenu na Bavarskem na be-lo nedeljo dne 29. 4. Kakor slika kaže, so bili zadovoljni in veseli. Kako tudi ne! Saj smo po maši marsikatero moško povedali in po doma-če zapeli. — Na sliki jih vidimo skupaj s č. g. Zdrav-kom Revnom, ki jim je to-krat maševal.

Na belo nedeljo smo imeli v Pfullingenu južno od Reutlingena kar tri poroke hkrati. Poročeni pari so bili: Jaklič Slavko in Ste-fanič Antonija, Kramberger Anton in Sa-lomon Anica, stanujoči v predmestjih Stutt-garta, in pa Margole Alojz in Klobasa Te-rezika, stanujoča v Pfullingenu.

V Esslingenu pa je dne 9. junija rojak Albert Podjavoršek peljal pred oltar ne-vesto Poljanšek Kati. Javljajo pa se že drugi kandidatje. Prišlo bo seveda tudi do kakega narodno mešanega zakona. Gotovo ima to tudi svojo dobro stran, saj lahko služi kot vez med obema narodoma, ki se naučita drug drugega spoznavati in ceniti. Narodno mešan naj torej zakon le bo, če dobre okoliščine privedejo do tega; versko mešan pa naj zakon ne bo, dragi rojaki! V vašo korist na to pazite!

V družini Hudey stanujoči v Dusslingenu južno od Tübingena so na velikonočni po-nedeljek krstili malo Ireno, ki se je pri-družila sestrici Tatjani in bratcu Stanis-lavu. — Družina Gajšek v Bensheimu se-verno od Heidelberga je pa na belo nedeljo tudi imela lep praznik, ko je bil najmlajši sin Franci med prvoobhajanci.

Vsem omenjenim, novoporočencem in staršem, voščimo obilo božjega blagoslova, da bi uspešno gradili lepo krščansko in na-rodno bodočnost med nami.

Sv. maše bodo v juliju ob nedeljah do-poldan v istem redu in na istih krajih kot dosedaj (to je: na 2. nedeljo v Obersten-feldu, na 3. v Grossaspachu, na 4. v Schwaik-heimu; popoldan pa na 2. in 4. v Esslingenu

ob 5. uri popoldan; dne 1. julija v Pfullin-genu ob 6. uri zvečer; na tretjo nedeljo, to je 15. julija ob pol sedmih pa zopet v Na-goldu). Pridite, povabite še druge! Gradimo si z našimi srečanji košček domovine v tu-jini!

Porurje

Je že prav, da Naša luč večkrat izide! Dru-gače še vseh krstov in porok ne bi mogli v njej sproti priobčiti. Saj je bilo v zadnjem času v Porurju 7 krstov in 9 porok!

Krsti so bili v krajih: Neukirchen: 1. aprila krst Mihaela Mirka Zohar, sinka Mihaela in Ane. — Wengern: 8. aprila krst Viktorije Povalej, hčerkice Milana in Ma-rije. — Oberhausen: 29. aprila krst Borisa Vincencija Gregl, sinka Marjana in Zdenke; 19. maja krst Silvije Ojsteršek, hčerkice Alojzija in Vide. — Altenessen: 5. maja krst Milke in Bogomirja Jančigaj, hčerke in sinka Franceta in Regine. — 6. maja krst Dominika Črnuta, sinka Alojzija in Da-nijele. — Staršem čestitke, malčkom obilo zdravja!

Poroke pa so bile v krajih: E.-Berge-borbeck: Čepin Anton, doma v župniji Bre-stanica-Rajhenburg, in Ingrid Schmid iz Essena (dne 18. aprila). — Moers-Meerbeck: Jožef Luskovec iz Senčurja pri Kranju in Naraločnik Dragica iz Črneče pri Dravo-gradu (dne 22. aprila). — Düsseldorf: Ho-čevar Janez in Gorše Angela, oba rojena na

Rakitnici, župnija Dolenja vas (dne 27. aprila).

V E.-Altenessenu so se poročili: Štrukelj Milan, rojen v Šmihelu, župnija Šempas na Goriškem, in Župančič Irena iz Gelsenkirchena (dne 26. aprila). — Bunderla Ignacij, rojen v Matjaševcih, župnija G. Lendava, in Aderhold Heidi, rojena v Stettinu (dne 12. maja). — Leban Evgen iz Šempasa na Goriškem in Orlowski Gizela iz Essena (dne 18. maja).

Krefeld: Mesiček Maks iz Žetal na Štajerskem in Ribič Antonija iz župnije Sv. Peter pri Mariboru (poroka 26. maja). — Neuss/Rhein: Domšič Ivan, roj. v Cerovcu na Hrvaškem, in Jakop Ana, doma pri Sv. Mariji v Puščavi pri Mariboru (poroka 26. maja). — Alsdorf: Andrejas Franc, rojen v Hrastju, župnija Cerklje ob Krki, in Zantis Hildegarda, roj. v Setterichu pri Aachenu (dne 27. maja). — Srečo in blagoslov vsem novim parom!

Smrtna nesreča: V Bottropu se je 17. maja z motorjem smrtno ponesrečil Ivan Župančič, star komaj 23 let. Pokojni je bil rojen v vasi Korita, župnija Dobrnič na Dolenjskem. Star 19 let je zapustil domovino, da bi si na tujem lažje ustvaril nov dom. Tri leta je delal v rudniku v Osterfeldu, zadnje leto pa v tovarni v Nevigesu. Njegove mladostne načrte je prekržala nenadna smrt. Stvarnik ga je zgodaj odpoklical. Pokopan je bil 21. maja v Bottropu. — Sorodnikom, posebno staršem, bratom in sestram naše iskreno sožalje!

Po blagoslovu velikonočnih jedil na veliko soboto popoldne v Sterkrade v Nemčiji.



Film o Slovencih v Porurju! — Radio-televizija Köln je od 27. aprila do 2. maja letos pripravljala film o Slovencih v Porurju. Na belo nedeljo, 29. aprila, so filmali slovensko službo božjo v Sterkrade. V torek, 1. maja, je bila na vrsti naša prireditev v Osterfeldu, ki je imela to pot zelo pester program. V ostalem času so filmali slovensko pisarno v Sterkrade med uradnimi urami, ko so se na izseljenskega duhovnika obračali rojaki z različnimi prošnjami. Posebno jih je zanimala naša knjižnica in mesečnik „Naša luč“. Filmali so tudi slov. duhovnika med obiskom pri družinah.

Kot nam je sporočil režiser filma, g. Charles Klein iz Kölna, je bil film pri Radio-televiziji Köln sprejet z največjo pohvalo (summa cum laude). Po televiziji ga bodo kazali verjetno ta mesec, v juliju letos.

V NIZOZEMSKI

Drugo nedeljo v majniku je društvo sv. Barbare v Heerlerheide priredilo materinski dan. Sv. mašo s kratkim nagovorom je opravil g. Martin Turk, slovenski duhovnik v Kanadi. Deklamatorji, mešani in ženski zbor so tekmovali, kdo bo bolj razveselil naše matere. Po kulturnem sporedu smo naše matere počastili še s kavo in potico. Govornik se je materam v imenu skupnosti zahvalil za vso skrb in ljubezen. Večer je potekal v prav prijetnem družinskem razpoloženju.

Društvo sv. Barbare v Hoensbroeku je tretjo nedeljo v majniku napravilo izlet na

holandsko obalo in na poznana polja cve-
točih tulipanov. Z izletom so bili vsi zelo za-
dovoljni.

G. Anton Kropivšek, dolgoletni predsednik
slovenskega društva sv. Barbare v Linden-
hevelu je v družbi sorodnikov praznoval
70-letnico rojstva. Zaslužnemu delavcu za
slovensko stvar v tujini k jubileju prav
toplo čestitamo.

Zadnjo nedeljo v majniku je bilo vse-
slovensko romanje k brezjanski Mariji Po-
magaj v Heerlenu. Rojaki so v lepem šte-
vilu prihiteli iz vseh strani holandskega in
belgijskega Limburga. Sv. mašo s pridigo je
opravil č. g. Ilc Anton, slovenski rojak, ki
je župnik za katoliške Ruse v Bruslju. Po
opravilu v cerkvi smo se zbrali ob grobu
pok. patra Teotima. Mešani zbor je dra-
gemu pokojniku za desetletnico njegove
smrti zapel nekaj pesmi. Vsi navzoči pa smo
s hvaležnostjo molili za moža, ki je bil tu-
jec po rodu, a Slovenec po mišljenju.

Nismo še poročali o občnem zboru slo-
venskega društva sv. Barbare v Lindeheu-
velu, ki je za tekočo poslovno dobo izbral
slededečo delovno ekipo: g. A. Kropivšek,
predsednik; g. J. Kropivšek, podpredsed-
nik; g. St. Reberšek, tajnik; g. S. Hanssen,
podtajnik; g. St. Kropivšek, blagajnik; g.
S. Hanssen, podblagajnik. — Obilje uspe-
ha!

Zdravje g. Žagarja iz Heerlenu, ki se je
moral podvreči operaciji, se je obrnilo na
boljše. Bog ga živi!

Vsem, ki potujejo na oddih, želimo srečno
pot in obilo radosti med svojci!

Veseli dogodki

Fidel in njegov „žegen“

V vsaki vasi velja izrek „pozna me vsak,
vsakogar jaz“ in vsaka vas ima svoje ko-
mične prebivavce, katere si sovaščani radi
„privoščijo“. Tako je bilo tudi v Košani,
kjer je živel svoj čas dobričina „bognar“
Fidel.

Ker je bil šel nekoč pod voz namesto na
voz, so mu „padarji“ nogo tako zdravili in
ozdravili, da je bila za nekaj centimetrov
krajša. Tolažil se je s tem, da je postala
druga noga za istotoliko število centimetrov
daljša, toda to izenačenje ga ni oprostilo
šepanja. Privadil se je temu on in njegovi

znanci. Ta telesna napaka mu ni jemala ni-
ti ugleda, niti možnosti in veselja do „bog-
narskega“ dela. Brez šestila je platišča tako
lepo zaokrožil, da se je kolo pri vozu vrtelo
kot „ringelšpil“, kakor se je sam rad po-
hvalil. Bil je torej dober rokodelec; kadar pa
slučajno ni imel poklicnega dela, je pletel
koše in košare.

Njegova hči Johanca, dober „porcijon“
devetdesetih kil, je imela o veliki noči vselej
najlepšo košaro, v kateri je nesla k fari
blagoslovit jajca, gnjat in potico. Neki veli-
ki četrtek si je pa izpahnila nogo. Fidel je
to pot pokazal, da ni mojster samo v iz-
delovanju vozov in košev, ampak da se zna
spretno sukati tudi okrog ognjišča. Spekel
je izvrstne potice in skuhal gnjat, ki je
žgačkala nosove njegovih mačk. Tudi jajca
je prav umetniško pobarval. Zložil je na ve-
liko soboto vse v lepo košaro in odčotal k
velikonočnemu blagoslovu proti farni cerkvi.
Da ni bilo treba delati „kompanije“ nežnemu
spolu, je odšel 45 minut prej, položil ko-
šaro k cerkvenim klopem, nato pa zavil v
bližnjo gostilno, da si nekoliko splahne
grlo.

Ko se je pri kozarčku pristnega istrana
pogovarjal z znanci, mu jo je pa Polde
Tišlerjev „zagodel“. Bil je to „zavber“ fant
in marsikatero dekle je skrivaj poškililo za
njim. Tudi Fidelova Johanca ga ni sovra-
žila in po vasi so šušljali, da je bila njena
izpahnjena noga s Poldetom v neki zvezi.
Hudobni jeziki so vsega zmožni, zato mi
tega ne bomo verjeli. Res je pa bilo to, da
je bil fant ne le po imenu Tišlerjev, ampak
da je bil priznan mizar. Ker je Fidel tu pa
tam naredil tudi kakšno mizo, omaro in stol
in tako hodil v Poldetov zelnik, je ta na ve-
liko soboto padel v izkušnjavo ter se nad
Fidelom malo maščeval.

Na veliko nedeljo zjutraj vzame Fidel ko-
šaro in gre ž njo k postelji, kjer si je njegova
hči zdravila nogo. Na videz je bilo v košari
vse kakor prejšnji dan. Toda kaj je to?
Jajca so prav tako pobarvana ali lesena,
prav tako tudi gnjat in potica. Fidel in Jo-
hanca nista imela posebnih detektivskih
zmožnosti. Niti na misel jima ni prišlo, da
bi mogel kak Polde s pomočjo svoje sestre
velikonočna jedila poleseniti. Ko ju je mi-
nil prvi strah, je Johanca rekla: „Spoved



To so slovenski godci iz Holandije. Tako poskočno zagodejo, da vse, ki jih slišijo, v petah zasrbi. Pridite jih poslušat! To so fantje od fare! Njihov orkester se imenuje „Slovenian quintet“ in ga sestavljajo g. A. Robek, g. J. Robek, g. O. Januš, g. Slavko Romih in g. N. Spletjens.

oče, spoved! Mene noga boli. Ko bom vstala, opravič svojo dolžnost, vi bi bili pa lahko šli. Nobenega pametnega vzroka nimate za odlašanje.“ Oče ni rekel ne bev ne mev, ampak je bled in skrušen odkrevsal proti župnišču.

Dušni pastir je takoj videl, koliko je ura. Fidelu je odkrito povedal, da ne gre za kaznen božjo, ampak za navadno aprilsko šalo. Bil je pa Fidelu seveda pripravljen izpolniti željo glede spovedi. Stopila sta v cerkev, kjer se je naš „bognar“ olajšal. Na potu domov ga je pa seveda skrbelo, kako bo letos z „žegnom“. Uboga Johanca! Toda Polde je bil samo poreden, ne pa hudoben. Pred vrati svoje hiše je zagledal Fidelu lepo izdelano novo košaro, notri pa svojo pravo potico in ostalo, kot je bilo prejšnji dan. Pa še velik kos rumenega šarteljna (z jajci in maslom zamesenega kruha) je bil notri.

Kam je potem izginila Fidelova košara z lesenim „žegnom“, ni nihče nikoli zvedel. Pač pa je kmalu zvedela vsa vas, kako je Polde potegnil vaškega „bognarja“ in ga s tem nehote pripravil za velikonočno spoved.

Še dolgo let so si Košanci pripovedovali to veselo zgodbo, samo Fidelu je ni rad slišal. Johanca je pa potem v življenju previdno hodila in skrbno pazila, da si ni več izpahnila noge.

J. J.

Za razvedrilo

Majhna pomota. — Sodnik grmi: „Vi ste poljubili pričo brez njenega dovoljenja in, ko se je začela jokati, ste jo še enkrat poljubili, tako ste bili surovi.“ — Obtoženi: „Mislil sem, da so bile to solze veselja, gospod sodnik...“

Polna ugank. — „Kaj je dobrega za kosilo?“ vpraša mož ženo, ko pride opoldan iz urada. — „Jaz sama ne vem“, odgovori žena. „Tokrat se morava dati iznenaditi oba. Več, od konzerve se je strgal papir z naslovom...“

Nenavadno naročilo. — Dekle je naročilo pri mizarju zabojo. Želela je meter dolgega, pol metra širokega ter 40 cm visokega in

čisto izoblanega znotraj in zunaj. Mizar jo poslušal, čudno gleda in reče: „Zabojev za krompir navadno ne oblamo.“ „Kako? Zabojev za krompir?“ reče dekle razburjeno. „Jaz potrebujem zabojev za shranjevanje svojih ljubavnih pisem.“

Majhna razlika. — Tonček sreča po dolgem času svojega starega znanca. Pogovarjata se o tem in onem. Naenkrat pravi Tonček: „Ti je znano, da je postal Miha bogat. Hudimana, celi dan se vozi in vedno ima polno denarja.“ „Je morda zadel loterijo ali postal milijonar?“ „Ni mogoče,“ pravi znanec. „To ravno ne,“ odvrne Tonček. „Sprevodnik avtobusa je postal.“

Poslala Vesna iz Švedske.

Rojaki pišejo

Lepo je, če človek v tujini izve, kako se imajo pri nas doma in ostali rojaki po svetu, ki jih ni malo in če bo šlo tako naprej, nas bo še več. Jaz s svojim sinom govorim slovensko, kljub temu, da dobro obvladam nemški jezik. Vidim, da naši rojaki, čeprav so že leta in leta v tujini, še vedno mislijo na svojo domovino in to je zelo lepo, kakor je lepo, da svoje otroke vzgajajo v krščanskem duhu ter jih uče slovenskega jezika. — B. A., Nemčija.

*

Nisem pisec, a pričakoval sem odgovor od učenih ljudi, pa ga ni bilo, dokler nisem bral knjige „Pred vrati pekla“. Ta popisuje, kaj je Branko Bohinc pretrpel pred nekaj leti po naših ječah doma. Najlepša vam hvala, Branko Bohinc! Z veseljem sem prečital knjigo. Pač imeli ste srečo, da vas niso topli. Kdor je izkusil okove na nogah in rokah, 25 kg težke, 3. samotni trakt v Mariboru in Ljubljani, je odnesel lep spomin o tamkajšnji upravi komandirja, črnorokec Ouniček in še več takih tičkov. Mučili, pretepali, izbijali zobe so in kaj vse so si izmišljali strahopetci! Človek v nezavesti pretepen — ali je to socializem? Zato pa, bratje in sestre, ne molčimo! Hoteli so nas uničiti, ali mi še živimo! Sami sebe uničujejo. Naj naš rod vé za gnusna dejanja, kera so počeli nad krščanskim in poštenim narodom. Kaj praviš, sotrpini po vseh de-

želah? Govoriti je treba o prestanem trpljenju. —

L., Pas-de-Calais, Francija.

*

Brez potrebe ste v prejšnji številki toliko pisali o takozvani „amnestiji“. Ste mar tudi vi podlegli propagandi rdečih, ki o tem govorile zaradi svojih koristi in da izkoriščajo izseljenčevo domotožje? Ni pa prav, da niste omenili obletnice strašnega pokola 12.000 slovenskih mož in fantov domobrancev, ki so jih brez sleherne obsodbe, ne da bi se mogli braniti in ko je bilo že zdavnaj konec vojne, zverinsko naskrivaj poklali. O tem bi bilo treba več pisati, ker večina novejših izseljencev o tem nič ne ve, ko so jim to doma namenoma prikrivali. Preden koga živega amnestirajo, naj bi vsaj te svoje žrtve dostojno pokopali, ne pa da jih puste trohneti po gozdovih. Naj bi vsaj materam in ženam dali možnost, da bi na njihove grobove lahko hodile molit! — T. P., Nemčija.

POIZKUSI:

Na vrtu

Na vrtu rožce si sadila,
ko se pomlad smehljala je.
Vsa v lica si zardela,
ko stopil fantič je pred te.

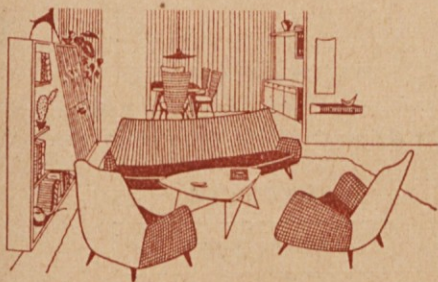
Kaj delaš, ljuba Minka,
ali rožice sadiš?
Ne pozabi na oblubo,
da mi šopek narediš.

Saj ne bom jaz pozabila,
kar ti obljubila sem.
Če pa pride višja sila,
pa povedati ne vem.

Lepe rožce Minka nasadila,
jih v maju oplela je.
Junija močno se prehladila,
je v avgustu umrla že.

Rožce lepo so cvetele
na vrtu Minkinem nekoč.
Na grob prinesel fantič šopek
iz tega vrta ji gredoč.

Bogdan Anžel, Nemčija



GOSPA *Majda* SVETUJE ...

Drage bralke!

Končno je tu poletje in z njim čas dopusta. Marsikatera ima polne roke dela s pripravami za potovanje na počitnice. Ko to in ono že vse trudne spravljate v kovčke, gotovo ta ali ona vzdihne: Ko bi bilo le že to dirkanje za menoj! Da vam te naporene priprave vsaj malo olajšam, vam danes dam par koristnih nasvetov.

Če potujete v inozemstvo, za časa oskrbite vse potrebne dokumente. Kdor potuje iz Nemčije v Jugoslavijo, mora imeti potrdilo, da se je najmanj tri mesece pred prestopom meje cepil proti črnim kozam. Ne pozabite obiskati zobozdravnika! Zobobol uniči vse počitniško zadovoljstvo. Štirinajst dni pred odhodom pregledjte omare in poskrbite, da vse perilo in oblačila zaščitite proti moljem. Temeljito očistite stanovanje, posebno skrbno preproge! Te boste tik pred odhodom na pravi strani pogrnile s časopisnim papirjem in rahlo posule z naftalinom. Potem

jih boste zvale. Operite perilo! Napravite si seznam stvari, ki jih boste vzele s seboj. Ne naložite si prekomerne prtljage, posebno če ste namenjene v skromen letoviški kraj. Če greste preko meje, pazite, da ne bo težav z natančnimi cariniki. Pri znanjih povprašajte, če vam bodo zračili stanovanje, zalivali cvetlice in sprejeli v oskrbo živalce, če so te pri hiši. Če te možnosti nimate, morate v zavetnem prostoru za špranjo odpreti okno, najbolje zgoraj. Cvetlice zložite v kad, čebre in podobno, v kar ste natočile za par prstov vode. Prostor, kjer bodo stale, mora biti zračen, zato tudi tukaj priprite okna. Živali morate zaupati društvu za varstvo živali. Prezračite kovčke, potem pa lahko zložite vanje svoje stvari.

Tik pred odhodom spustite rolete, da vam sonce ne bo pokvarilo pohištva. Prepričajte se, da ste zaprle vodo in plin, izklopite električne varovalke, zaklenite stanovanje in vtaknite ključ v torbico. S tem ste si prihranili zelo neprijetne trenutke negotovega premišljevanja.

Če potujete z vlakom, si morate pravčasno rezervirati prostore. Če pa potujete z avtom, si vzemite čas za opazovanje okolice in ne požirajte kilometrov, da se ne bo pot slabo končala.

Posebno dekleta se po vrnitvi rada ponášajo z zagorelo poltjo. Sonce je res vir zdravja, uživati pa ga moramo zmerno. Sončenje začnite postopoma v vedno daljših časovnih presledkih. Najlepše boste zagorele pri gibanju (n. pr. pri igri z žogo).

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Cretnik, 4 rue Saint-Fargeau, Paris 20. — Jože Flis in Ciril Lavrič, oba:

7 rue Gutenberg, Paris 15. (Tel. BLOmet 89-83). — Msgr. Valentin Zupančič in Stanislav Kavalari, oba: 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Ilko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, Seidenstr. 39, Stuttgart-West. — Dr. Janez Zdešar in Franc šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

Seveda pa ne pozabite uporabljati kremo za sončenje.

Poleg prtljage vzemite s seboj obilico dobre volje: morda vas prenočišče ne bo zadovoljilo, hrana bo drugačna kot doma, temu se bodo pridružile druge težave in težavice. Kdor tega ne zna z dobro voljo prenesti, naj ostane doma. Saj je tudi dopust doma prijeten: prehodimo bližnjo in daljno okolico, ki je morda niti ne poznamo, preberemo lepe knjige, se poigramo z otroki, gospodinjo pa razbremenimo, če gremo jest v gostilno. Pa še denar si prihranimo.

Prav dobro se imejte doma ali na tujem!



Najboljše sredstvo — »Gospod doktor, moj mož vedno govori v spanju. Ali ni nikakega pomočka zoper to?« — »Seveda, pustite, da bo podnevi prišel do besede.«

Iz šole — Učitelj: »Telesa, skozi katera vidimo, so prozorna. Ivan, imenuj mi kako prozorno telo!« — »Luknja pri ključavnici.«

Ti otroci! — Mama: »Ivan, pojdi spat. Utrujen si in zaspan.« — Ivan: »Nisem nič zaspan, le oči mi skupaj lezejo.«

Na morju. — Potnik, ki se vozi prvič na ladji: »Kapitan, ali se tako velike ladje večkrat potopijo...?« — Kapitan: »No, v najslabšem slučaju samo enkrat.«

U G A N K E

RAČUNSKA UGANKA

1567 + 1781 + 1234 = 1692. — Kako je treba drugo število popraviti, da bo ta račun pravičen?

POSETNIKA

Dr. A. Dragov

Kje je bil ta mož zdravnik? V katerem kraju?

ZLOGOVNICA

Iz naslednjih zlogov sestavi šest slovanskih držav: Bol, če, ga, ja, ja, ji, kra, polj, ra, ri, ru, si, ska, slo, ška, ška, u, va.

REŠITEV UGANK V 5. ŠTEVILKI NL:

Štirje slikarji: Miha Maleš, France Mihelič, Maksim Gaspari, Ivan Vavpotič.

Zastavica: cvetje, petje, poletje, zavetje.

Izpolnjevalnica: Nehru (Andi, ježa, ihta, Vraz, buča.

Odgovori na vprašanja iz zgodovine

1. Karantanija.
2. Leta 1866, ko je bila premagana Avstrija v lombardski nižini.
3. Dalmacija.
4. Žiga Lamberg.
5. Gorazd in Hotimir.

UPRAVA SPOROČA:

Iv. Čeh, švedska: Smo prejeli, hvala. Lepo pozdravljamo.

NAŠA LUČ

je namenjena Slovencem
po zapadni Evropi

11. letnik

1962



Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

*

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

*

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Avstrija.

*

Če list naročiš pri upravi, STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1,50 dolarja.

*

Printed in Austria